

The B.E.A.C.H

#เธอกับทะเล

Kipuu เขียบ
HIRUNA ทาว

The B.E.A.C.H #เธอกับทะเล

Kipuu เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2553-6

ภาพปก HIRUNA

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชซิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บูค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

- INTRO -

12 ปีก่อน...

เสียงพูดคุยและเสียงเพลงของงานเลี้ยงด้านนอกยังคงดังเข้ามาในห้องครัว เด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงนั้นเอื้อมมือเปิดตู้ด้านบนเพื่อหยิบจานที่วางเรียงอยู่ก่อนจะต้องถอนหายใจ ปลายนิ้วของเขาเอื้อมถึง แต่คงไม่ดีแน่ถ้าจะหยิบจานกระเบื้องด้วยความประมาทแบบนี้ไม่ทันไรก็มีอีกคนเดินเข้ามาใกล้เขย่งตัวแล้วหยิบมันมาถือไว้ เขายืนรอ แต่คนตรงหน้ากลับวางจานทั้งหมดลงข้างอ่างล้างจาน แถมยังเปิดบทสนทนาไปเรื่องอื่น

'เมธ... พี่ขอคุยด้วยหน่อย'

'ฮะ? พี่ตะวันมีอะไรอะ'

'คือ... จริงๆ แล้วพี่มีเรื่องจะบอก แต่สัญญาได้มั้ยว่าบอกไปแล้วจะไม่โกรธ'

คนพูดคุยยกมือขึ้นมาลูบท้ายทอย อยุ่อย่างที่ว่ามันจะช่วยลดความประหม่าลงไปได้ แต่ก็ไม่...

'ไม่สัญญา ยังไม่รู้เลยว่าพี่จะพูดอะไร เราจะไปรับปากได้ไงว่าจะไม่โกรธ'

'เมธ...'

'เอาจานมาเลย จะเอาไปให้น้ำวรรณ'

'ฟังก์่อนดี'

'พี่เป็นอะไรเนี่ย'

คราวนี้สิ่งที่รออยู่ไม่ใช่คำพูดหรืออะไรทั้งนั้น คนตรงหน้าขยับเข้ามาใกล้

ก้มตัวลง และสัมผัสสัมผัสมือตัวเองเข้ากับเขา

วินาทีนั้นทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบ ก่อนคนที่เป็นฝ่ายโดนเอาเปรียบ
จะหาคำพูดของตัวเองเจอก่อน

'พี่ตะวัน!'

'หะ...หือ?'

'เล่นน้ำอะไรของพี่วะ!'

คนพูดยกมือขึ้นมาผลักไหล่อีกฝ่ายเต็มแรงก่อนจะวิ่งออกไป ปล่อยให้
สายตาคู่หนึ่งมองตาม พร้อมกับประตูที่ปิดลงจนเกิดเสียงดัง

จบกัน...

ตัวอย่าง

- 01 -

ผมสัมผัสได้ถึงบรรยากาศแบบชนบททันทีที่รถฟอร์ดเรนเจอร์สีประตูดยสูงเคลื่อนตัวออกจากสนามบิน ทั้งบ้านปูน ถนนโล่ง และที่ดินถูกทิ้งร้างจนต้นหญ้าขึ้นรก...นี่คือบ้านเกิดของผม

ทุกครั้งทีกลับมาสักสิ่งหนึ่งที่รู้สึกได้ก็คือที่นี่แทบจะไม่มีอะไรแปลกตาไปเลยสักนิด ทั้งทั้งจังหวัดเหมือนถูกหยุดเอาไว้ในช่วงเวลาหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง

เมื่อตั้งสายตากลับมาอีกฝั่ง สิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็คือ 'มิสเตอร์ผลผลิต' จากชายฝั่งทะเลอันดามัน' เขาอยู่ในเสื้อสวายเป็นสีจืด มีแว่นกันแดดบนใบหน้า และรอยสักรูปเกลียวคลื่นบนต้นแขนที่ชอบโผล่ออกมานิดๆ เวลาที่เจ้าตัวยกแขนขึ้นหมุนพวงมาลัย เขาคือสิ่งมีชีวิตที่ผมพยายามเลี้ยงดูทุกครั้งทีกลับมามบ้าน และวันนี้เขาคนเดียวกับนี่ก็ดันเป็นคนที่ยังรอดมารับผมที่สนามบิน

"พีตะวัน แม่เป็นไงบ้างอะ"

ผมถามขึ้นมาทำลายความเงียบในรถ

"ก็...เป็นลม"

คำตอบที่ได้รับฟังดูสบายๆ และไม่ได้ช่วยให้มีข้อมูลมากกว่าตอนอยู่ที่กรุงเทพฯ สักเท่าไร ก็เพราะรู้ว่าแม่เป็นลมแล้วล้มลงจนข้อมือเคล็ดนี้ผมถึงขึ้นเครื่องกลับบ้านมาทันทีที่เคลียร์งานเสร็จ และคงเป็นเพราะอีกฝ่ายได้ยินเสียงถอนหายใจเลยอธิบายต่อ

"น้ำฝนออกจากโรงพยาบาลเมื่อเช้า ตอนนี้อยู่ที่บ้าน ช่วงบ่ายพี"

แนวเข้าก็เห็นว่าออกมาดูงานในรีสอร์ทตามปกติแหละ"

เดี๋ยวนะ? แม่เป็นลม ล้มลงจนข้อมือเคล็ด และคนตรงหน้ากำลังพูดว่า
แม่ยังคงออกมาทำงาน?

"แม่เจ็บอยู่ แต่ก็ยังออกมาทำงานนี่นะ!"

"ไม่เอาน่า นอนโรงพยาบาลตั้งหลายวันแป๊ะจะแย่อแล้ว ให้ออกมายืดเส้น
ยืดสายเหอะ"

ผมบ่นหน้ายุ่งใส่แทนคำตอบพร้อมหันหน้าหนีและตัดสินใจจะเจียบ
เดิมที่ผมก็ตัดสินใจกับตัวเองมาตั้งนานแล้วว่ากับคนคนนี่ยิ่งพูดคุยกันได้
น้อยเท่าไรก็ยิ่งดี

นอกจากเรื่องในอดีตแล้ว ผมกับเขาก็ดูไม่มีอะไรสักอย่างที่เข้ากันได้
อีกฝ่ายดูเป็นคนของชายทะเลขนานแท้ เต็มไปด้วยบรรยากาศสบายๆ และ
นอกจากเสื้อผ้าที่ออกไปแล้ว ยังมีผิวสีแทน และท่าที่ไร้กังวลเหมือนอยู่ในโลก
ที่ไม่เคยมีปัญหาหรือเรื่องทุกข์ร้อน

"อากาศบริสุทธิ์ช่วยให้ร่างกายฟื้นตัวไวขึ้นนะ"

"พี่...!"

"อะไร เราอะ เียนๆ ลงบ้าง"

ผมมองค้อนแทนคำตอบ ถอนหายใจ แล้วก็เจียบไป

ขอบคุณอะไรก็ตามที่ทำให้เราไม่ได้เจอกันบ่อยนัก

หลังจากจบ ม.ปลาย อีกฝ่ายก็ไปเรียนมหา'ลัยที่ต่างประเทศ แล้ว
หลังจากนั้น 1 ปีผมก็ขึ้นไปเรียนมหา'ลัยที่กรุงเทพฯ ด้วยความที่ต่างฝ่าย
ต่างก็ไม่ค่อยได้กลับบ้านกันทั้งคู่เลยห่างๆ กันไป แต่ก็ยังได้เห็นหน้ากันอยู่บ้าง
อย่างไม่มีทางที่จะเลี่ยงได้ เพราะเจ้าตัวกลับมารับช่วงต่อกิจการของครอบครัว
ทันทีที่เรียนจบปริญญาโท ส่วนผมที่ยังปักหลักทำงานอยู่กรุงเทพฯ ก็พยายาม
กลับบ้านให้ได้อย่างน้อยปีละครั้ง

พอเห็นว่าผมไม่ตอบอะไร ทางนั้นก็ยกมือขึ้นกดเปิดเครื่องเสียงในรถยนต์
แล้วพูดต่อ

"ฟังเพลงดีกว่า"

เพลงที่ดังขึ้นมาคือเพลง I'm yours เพลงสากลยอดฮิตของ Jason Mraz ฝ่ายที่ขับรถอยู่ใช้ปลายนิ้วเคาะพวงมาลัยตามจังหวะ พิมพ์ตามเพลงไปบ้าง สาเหตุอีกอย่างที่ทำให้ผมกับพี่ตะวันต้องแวะเวียนมาเจอกันตลอดอย่าง ปฏิเสธไม่ได้ คือการที่แม่ของผมกับแม่ของเขาเป็นเพื่อนสนิทที่รักกันเหมือนพี่น้องแท้ๆ

แม่ท้องผมซึ่งเป็นลูกคนแรก ส่วนแม่ของอีกฝ่ายท้องลูกชายคนที่สอง และด้วยความซาบซึ้งในมิตรภาพหรืออะไรก็ตาม วันหนึ่งแม่พี่ตะวันก็ท้องแก่ ใกล้คลอดกับแม่ผมที่ท้องอ่อนๆ ก็มานั่งคุยกันว่าควรจะตั้งชื่อลูกชายที่กำลังจะเกิดมาให้เกี่ยวข้องกับ

แม่ตั้งชื่อให้ผมว่าเทียบฟ้า ชื่อเล่นว่าเมฆ

ส่วนอีกฝ่ายชื่อจริงว่าชิตวัน ชื่อเล่นคือตะวัน

"เรื่องแม่เราอะ ไม่ต้องกังวลหรอก พี่คอยดูให้อยู่ ลุงวิกับป้าพรที่รีส์ออร์ต ก็ด้วย ไม่ปล่อยให้ทำอะไรเกินตัวหรอกน่า"

"อือฮึ"

"..." พออีกฝ่ายเงียบไปผมก็ตัดสินใจพูดสิ่งที่ควรพูดออกมา

"ขอบคุณพี่ด้วยแล้วกัน"

"เด็กน้อยน่า อยาลืมไปขอบคุณแกงส้มด้วยล่ะ"

"แกงส้ม? พนักงานใหม่ที่รีส์ออร์ตเหรอ"

"หึ ลูกชาย..."

ลูกชาย? มีลูกแล้วเหรอเนีย

ถ้ารายนี้แต่งงานแล้วผมก็ต้องได้ยื่นแม่พูดถึงบ้างสิ

แต่นิสัยอย่างนี้จะไปทำใครท้องเข้าก็คงไม่ซ็อก ไม่ตกใจ ไม่ทำเป็นเรื่องใหญ่อะไรหรอกมั้ง

เวลาผ่านไปประมาณครึ่งชั่วโมงรถกระบะคันสีดำก็ขับมาถึงบริเวณ ชายหาดชื่อดังที่บ้านผม ดั้งนั้นสองฝั่งถนนที่เต็มไปด้วยทะเลจึงเต็มไปด้วย ร้านค้าต่างๆ ทั้งประเภทที่เปิดให้เช่าห่วงยางกับเสื้อ ขายเป็นอาหารทะเล

ขายเสื้อผ้า และอื่นๆ อีกมากมาย

จนในที่สุดป้ายชื่อ 'Sea Hug Resort - บ้านกอดทะเล' ก็อยู่ตรงหน้ารถที่ผมนั่งมาเลี้ยวเข้าไปในนั้น ผ่านห้องพักรับแขกกว่าหลัง ก่อนจะจอดลงตรงหน้าบ้านหลังเล็กสไตล์คอตเทจชั้นเดียวที่ปลูกไม้ดอกเล็กๆ เอาไว้รอบบ้านดูเรียบง่ายน่ารัก ข้างบ้านมีรถตู้ไฟลท์สวาเกนสีมันต์เพิ่มความรู้สึกสดใสเข้าไปใหญ่

...ทั้งหมดนี้คือกิจการที่แม่ผมเป็นเจ้าของ

ทันทีที่รถจอดลง ประตูเปิดออก ผมก็ต้องตกใจกับหมาพันธุ์โกลเด้นรีทริฟเวอร์ที่วิ่งตรงมาพร้อมกระดิกหางสุดแรง ไม่สิ... ใช้คำว่าเหวี่ยงหางไปมาอย่างสุดชีวิตน่าจะเหมาะกว่า แต่เจ้าหมาตัวนั้นดันเลียอ้อมรถแบบที่รู้เลยว่าน่าจะไปหาอีกคนที่อยู่ฝั่งคนขับ หลังจากนั้นก็มีคำพูดดังขึ้นมา

"ไง แกงส้ม ตั้งใจเจ้าคุณย่าฝนรีเปล่า"

แกงส้ม? แสดงว่าก่อนหน้านี้ก็บอกให้ผมไปขอคุณเหมา... ถูกมั้ย

ให้ตายสิ!

ไม่ทันได้ตั้งตัวเจ้าหมานั่นก็วิ่งมาหาผม มองสบตาพร้อมแลบลิ้นใส่ด้วยสีหน้าร่าเริงเหมือนเรารู้จักกันมาก่อน

...แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เราเจอกันนะ

"เนี่ยนะแกงส้ม?"

"อืม พี่พามาเที่ยวสองสามครั้ง มาทีไรได้กินขนมทุกที เลยกกลายเป็นว่าชอบมาอยู่บ้านเราไปซะงั้น วันก่อนพอเห็นหน้าฝนเป็นลมจับก็รีบวิ่งไปเรียกพี่ถึงท่าเรือโน่น"

โอเค ฟังดูแล้วเจ้าหมานี้ก็มีความดีความชอบที่นั่นซมจริงๆ ผมเลยยกมือขึ้นไปลูบหัวแล้วส่งยิ้มให้ ก่อนจะหันกลับมาขมวดคิ้วใส่พี่ตะวัน ภายนอกเหมือนร้อนตัว สบตากับผมจับมือก็รีบแก้ตัวบีบ

"เป็นหมาก็เป็นลูกชายได้ปะล่ะ ไป เข้าบ้าน"

ปัญหามันอยู่ตรงนั้นที่ไหน!

ผมตรงเข้าไปกอดแม่ที่ยืนรออยู่หน้าบ้าน ไม่รู้เพราะเพิ่งออกจากโรงพยาบาลรีเปล่า แต่ครั้งนี้ผมรู้สึกว่ามีแม่ดูโถมลงไป ถึงแม้ยัยนิตาจะยังมีแววความสดใสเหมือนสาว ๆ มากกว่าคนอายุ 60 กว่าก็เถอะ ผมจับมือแม่ขึ้นมาดูแล้วเห็นว่ามืออะไรบางอย่างลักษณะคล้ายถุงมือที่เปิดปลายนิ้วแบบที่พอเอาได้ว่าเป็นเปลือกสำเร็จรูปสวมอยู่ แม่เองก็เหมือนจะมองสำรวจผมอยู่ แล้วถามออกมา

"พอมลงรีเปล่าซะเรา"

"เปล่าซะหน่อย"

ผมตอบเจือเสียงหัวเราะ แล้วพากันเดินเข้ามานั่งบนโซฟาตัวใน

"ขอบคุณพี่เค้ารียังล่ะ อุตส่าห์ทิ้งงานไปรับเานะนั่น"

...หาเรื่องอุ้งงานรีเปลาอย่างไม่รู้เลย

"ขอบคุณตั้งแต่ในรถแล้ว"

ผมหันไปมองอีกคนที่ยืนอยู่กลางบ้าน ก่อนจะส่งสายตาเอาเรื่องไปให้ อยากให้เจ้าตัวรับรู้ว่าผมต้องการให้เขากลับไปได้แล้ว แต่ดันได้รับรอยยิ้มตาหยีส่งกลับมา สาบานเลยว่าจะใจกว้างประสาท!

"จั้น... ผมกลับไปทำงานต่อแล้วนะน้ำฝน ส่วนแกงส้ม ไข่ชะ อยากรกลับบ้านยัง"

หางยาวๆ ของเจ้าหมาโบกไปมาอย่างรุนแรงทันทีที่ได้ยินชื่อตัวเอง แต่มั่นกลับไม่ลุกขึ้น นอนหมอบอยู่ที่เดิม เป็นอันเข้าใจได้ละมังว่า 'ไม่กลับ' เห็นอย่างนั้นเจ้าตัวจึงหันมาพูดกับแม่ผม

"จั้นผมฝากแกงส้มไว้ที่นีก่อนนะน้ำฝน อาหารมันใกล้หมดรียัง พุงจั้นจะได้เอามาเติมให้"

"เหลือเติมเลย คราวก่อนพี่ตะวันเอามาให้ตั้งเยอะ"

ได้ยินอย่างนั้นคนฟังก็พยักหน้ารับ ยกมือขึ้นไหว้แม่ผม แถมยังแหวะส่งยิ้มให้ทางนี้แล้วเดินออกจากบ้านไป

ทันทีที่ประตูรถกระาะะคันสีดำปิดลงและขับออกไป ผมก็หันกลับมามองแม่เพราะรู้สึกถึงมือที่ตีลงมาบนต้นแขน ก่อนจะได้ยินคำพูดตามมา

"เอาแต่แยกเขี้ยวทำหน้าที่เป็นยักษ์ใส่จันทน์กลับบ้านไปแล้ว เห็นมั๊ย"

...ก็นั่นแหละที่ต้องการ!

วันต่อมาผมตื่นนอนเพราะนาฬิกาปลุกแจ่มเตือนตอนตีห้าครึ่งตามที่ ตั้งไว้ทุกวัน ระหว่างที่ลุกขึ้นก็ได้ยินเสียงก๊อกลงกึกๆ มาจากข้างนอกแบบที่รู้ได้ว่า แม่น่าจะตื่นแล้ว ล้างหน้าแปรงฟันเสร็จก็เดินออกมาเจอคุณผมนั่งกำลังซังกาแฟ โดยมีแกงส้มนั่งให้กำลังใจอยู่ข้างๆ

"ตื่นแต่เช้าเขี้ยว"

"ปกติเมษอยู่กรุงเทพฯ ก็ตื่นประมาณนี้แหละ แม่ซังกาแฟอยู่หรือ ช่วยมั๊ย"

"มีขอว่าแมยังใช้ได้อยู่ แค่กดปุ่มเอง ซงเผื่อเราจะได้ หรือคุณบาริสต้า จะต้องดื่มกาแฟที่ตัวเองเท่านั้น"

"อย่าชวนา ของแม่เสร็จแล้วนะ เดี่ยวเมษซงเองก็ได้"

"โอเค หน้าบ้านมีขนม ตามไปนะ"

"ครับผม"

ผมซังกาแฟดำพร้อมกับส่งสายตาไปให้หมาขนยาวสีน้ำตาลที่ไม่ยอม เดินตามแม่ออกไป ไม่รู้เหมือนกันว่ามันกำลังรออะไรจากผม สุดท้ายก็เลย ได้แต่ยกมือไปลูบหัวเหมือนเดิม

เตรียมทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยก็เดินตามแม่ออกไปนั่งหน้าบ้าน โดยมีเสียง ฝีเท้าของเจ้าสี่ขาตั้งกระทบบันตามมาติดๆ

เรานั่งจิบกาแฟกินขนมเงี้ยวๆ ไปสักพักไม่รู้เหมือนกันว่าแม่อคิดอะไรอยู่ แต่ผมกำลังมองบรรยากาศรอบๆ บ้านเกิดที่ยังคงร่มรื่นน่าอยู่เหมือนเดิม ลมทะเลที่พัดเข้ามาเบาๆ ทำให้รู้สึกผ่อนคลายเข้าไปใหญ่ แต่พอสายตามองไปเห็นแม่อั่งกำลังแบ่งขนมให้แกงส้มอยู่ ก็อดไม่ได้ที่จะเกิดความสงสัย

แล้วถามออกมาในที่สุด

"ถ้าวันนั้นแม่ไม่ได้กลับบ้าน แม่ก็นั่งกินกาแฟตรงนี่คนเดียวเหวอ"

"คนเดียวที่ไหน มีแก๊งล้อมอยู่ด้วยทุกคน"

"หมานี่กลายเป็นลูกแม่ไปแล้ววี่ง"

แม่ผมยิ้มรับคำพูดนั้น ก่อนจะแบ่งขนมปังกรอบไปให้มันอีกชิ้น พร้อมกับ
ที่ผมถามต่อ

"ถามจริงๆ นะ ตอนเมฆไม่อยู่ แม่เหงามั้ย"

คำตอบแรกที่ผมได้รับคือรอยยิ้มและสายตาที่มองมา ปิดท้ายด้วย
คำพูด

"ถ้าเราไม่ได้จะกลับมาอยู่กับแม่เร็วๆ นี้ แม่ก็ไม่ยอมรับหรือทว่า
ความจริงก็เหงาแหละ คิดถึงลูกด้วย แต่ก็ไม่อยากตามให้กลับมาอยู่บ้าน"

ยอมรับเลยว่าผมรู้สึกผิดเต็มๆ ที่ได้ยินอย่างนั้น ก่อนจะถามต่อ

"ทำไมอะ"

"เพราะแม่รู้ว่าเมฆกำลังตั้งใจทำงานของตัวเองอย่างสุดความสามารถ
ให้แม่ ให้ทุกคนเห็นว่าลูกรับผิดชอบตัวเองได้ สร้างอนาคตของตัวเองได้
ระหว่างที่ลูกของแม่กำลังพยายามทำทุกอย่างให้แม่เห็น ถ้าเกิดแม่ไปถามว่า
กลับมาอยู่บ้านกับแม่มั๊ย เมฆจะเข้าใจว่าแม่เป็นกังวลเพราะคิดว่าลูกดูแล
ตัวเองไม่ได้ เดี่ยวก็จ้อยไปอีก"

"ไม่จริงอะ เมฆเป็นจันเหวอ"

"อันนี้แม่ก็คิดเอาเองอะนะ ลูกว่าไงล่ะ"

"ไม่รู้สึก แต่ฟังดูเป็นคนนอยดัง่ายเกิน"

"ก็ประมาณหนึ่งอยู่น้าแม่ว่า"

เสียงหัวเราะเบาๆ ของแม่ตอนพูดประโยคที่ว่าทำเอาผมเฉลอขี้ม
ตามไปด้วย ทั้งๆ ที่กำลังถูกพูดถึงในด้านที่ไม่ค่อยดีอยู่แท้ๆ

"แม่อะ..."

"แต่คนเราต้องมีทั้งข้อดีข้อเสียปนๆ กันแบบนี้แหละถึงจะน่ารัก ไม่น่าเยื่อ"

"น่ารักฟังดูไม่เท่าเลย"

"สำหรับคนเป็นแม่อะ ลูกจะหลอหรือจะเที่ยงใจก็ไม่สำคัญหรอก ลูกเป็นลูกที่น่ารักของแม่เสมอ"

ผมหันไปมองแม่ ยิ้มให้ ลูกขึ้นไปหา ก้มตัวลง แล้วพุดออกมาสั้นๆ

"กอดหน่อย"

เราเป็นคู่แม่ลูกที่กอดกันบ่อย ถึงจะได้อยู่ด้วยกันไม่มากนักแต่ผมกับแม่ก็กอดกันทุกครั้งที่มีโอกาส พอผละอ่อมแขนออกมา ผมก็พุดต่อ

"อีกไม่นานก็กลับมาอยู่ด้วยแล้ว ทนเหงาหน่อยนะ"

"โอเคครับ ได้กอดลูกชายก่อนออกไปทำงานนี่มันสดชื่นดีจริงๆ"

พุดจบแม่ก็ลุกขึ้นยืน ยกมือขึ้นมาตบต้นแขนผมเบาๆ โดยไม่พุดอะไรก่อนจะเดินเข้าบ้านไปแล้วส่งเสียงตามมา

"แม่ฝากเมซล้างแก้วกาแฟให้ด้วยนะ"

"ครับ..."

ผมรับคำ ไม่ทันไรก็เห็นแม่ออกจากประตูแล้วหันมาส่งยิ้มให้ ก่อนจะเดินไปยังส่วนที่รับรองลูกค้า และนี่คือภาพเดิมๆ ที่ผมเห็นมาตั้งแต่เด็ก...

บรรยากาศโดยรวมของรีสอร์ทเราเปลี่ยนไปจากตอนนั้นเพราะการรีโนเวตครั้งใหญ่เมื่อไม่กี่ปีก่อน แม่เองก็เหมือนกัน ถึงจะดูแข็งแรง กระฉับกระเฉง แล้วก็ทำงานคล่อง แต่สิ่งหนึ่งที่ผมต้องยอมรับก็คือแม่อายุเยอะแล้วจริงๆ

ผมเก็บแก้วและจานขนมเข้ามาล้าง กระจกนั้นก็คิดโน้นคิดนี้ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงผิวปากวี๊ดวี๊ดดังมาจากหน้าบ้าน เจ้าสี่ขาขนฟูที่เคยนอนหมอบอยู่ดูตื่นเต้นทันทีที่ได้ยินเสียงนั้น (เอาจริงๆ เจ้านี้ดูตื่นเต้นตลอดเวลา) ผมเลยวางแก้วกาแฟในมือลง เดินออกไปมอง ก่อนจะเห็นพี่ตะวันยืนอยู่ตรงรั้วบ้านพร้อมกับลูกสมุนหมาอีกสองตัว

เจ้าหมาดีดตัวพุ่งทะยานไปหาทันทีที่เห็นว่าใครยืนอยู่ ก่อนไปนั่งรอให้อีกฝ่ายเปิดรั้วไม้สีขาว เอาจาย์จูงลือกเข้าไปปลอกคอ พร้อมกับเสียงตะโกนที่ดังตามมา

"พี่มารับแกงส้มไปออกกำลังกาย!"

"อ้อ..."

ผมรับคำ แต่ในใจกลับคิดไปว่า...สรุปเสื้อผ้าสีชุดขนาดนี้คงไม่ได้ใส่เพราะทำงานหροก ภูเก็ต

เพราะตอนนี้ก็ฝายอยู่ในเวอร์ชันรวบผมส่วนที่ยาวกว่าขึ้นไปรัดไว้ ใส่ชุดออกกำลังกาย รองเท้ากีฬาสีสด กางเกงผ้าร่มสีดำ และเสื้อแขนกุด ลายถึยบไปทั้งตัว แตมยังเป็นสีเขียวดงเหลืองอย่างชวนตาลาย ตัดกับรอยสักรูปเกลียวคลื่นสีดำที่รอบต้นแขน

ถ้าจะชอบสีสีขนาดนี้ก็ควรสักให้เป็นสี แล้วยอมผมเจ็ดสีไปเลยรีป่านะ
"ไปเดินเล่นชายหาดด้วยกันมัย"

ฮะ...? ผมเหวอไปนิดหนึ่งตอนได้ยินคำถาม เพราะไม่คิดว่าจะโดนชวน กะทันหันเลยสายหน้าแทนคำตอบ จนคนที่ยืนอยู่พูดซ้ำ

"มาเหอะนา อยู่บ้านคนเดียวทำไม น้ำฝนไปทำงานแล้วนี่"

"ไม่อะ"

ผมตอบแล้วหันหน้าหนีจะเดินเข้บ้าน ก่อนได้ยินเสียงตามมา

"เมธ..."

อะไรอีกล่ะเนี่ย!

"แกงส้มมันไม่ยอมไปเดินเล่น สงสัยอยากให้เราไปด้วย"

ผมฟังคำพูดนั้นพร้อมหันกลับมามองเจ้าหมาที่เอาสองขาหน้าเกาะรั้ว แล้วแลบลิ้นส่งรอยยิ้มมาให้

...ถามจริง สรุปว่าเราสนิทกันเมื่อไหร่นะแกงส้ม

หลังจากยื่นมองพอหมากับลูกหมาที่ทำเป็นยิ้มแข่งกับแสงแดดตอนเช้าใส่ อยู่สักพัก ผมก็ถอนหายใจแล้วพูดต่อ

"รอเบ๊บหนึ่ง เราล้างจานอยู่"

สุดท้ายผมก็มาจบที่ตรงนี้ ตรงที่กำลังก้าวขาอย่างเอื่อยเชื่อยไปตามชายหาดช่วงเช้าอันเงิบสงบ นักท่องเที่ยวที่พยายามตื่นมาชมความสวยงาม ของธรรมชาติมักจะกลับห้องพักเพื่อนอนต่อหรือไม่ก็ไปหาหม้อเข้ากิน มีแค่

บางส่วนเท่านั้นที่ยังอยู่เพื่อถ่ายรูป

ระหว่างที่เดินก็มองอีกฝ่ายทำตัวเหมือนตัวละครสักตัวซึ่งหลุดออกมาจากซีรีส์วัยรุ่น ใส่ชุดกีฬา วิ่งเหยาะๆ ไปบนพื้นทราย มีหมาสามตัวที่ใส่สายจูง ล้อมหน้าล้อมหลัง ส่วนผมเหมือนคนเมืองท่าทางแข็งๆ แถมยังไม่รู้ว่าตัวเองออกมาทำบ้าอะไรอยู่ที่นี่ด้วย

ผมถูกแนะนำให้รู้จักกับหมาทั้งสามตัวของพี่ตะวันในตอนที่ได้เข้ามาไกลเดิน ริทรีฟเวอร์ชื่อแกงส้ม อันนี้รู้อยู่แล้ว อีกตัวคืออัลเซี้ยนชื่อคั่วกลิ้ง และไซบีเรียน ฮัสกี้ชื่อน้ำพริก เพิ่มเติมมีบีกที่บ้านป้ากับม้าชื่อทอดมันกุ่ม และแมวเมนคูนที่ยังนอนไม่ตื่นชื่อปลาทุ

ชื่อแมวที่ได้ยินฟังดูแปลกหู จนต้องถามต่อว่าแมวเมนคูนคือแมวแบบไหน คำตอบก็คือ 'เมนคูนคือสายพันธุ์หนึ่งของแมว จุดเด่นคือตัวใหญ่มาก กล้ามมาบ้านว่างๆ ก็ไปดูที่บ้านพี่ได้' ได้ยินแล้วก็ได้แต่เหลือบทางตามอง

พอเดินไปจนถึงจุดที่มีขีดหินก้อนใหญ่เรียงรายและคนไม่เคยเอาเท้าใครคนตรงหน้าก็นั่งลงบนก้อนไม้ที่ฝังอยู่ในทราย ปลดล็อกสายจูงหมาให้เจ้าสามตัวนั้นวิ่งไล่กันอย่างมีความสุข ผมหลบไซบีเรียนฯ ซึ่งตัวเล็กที่สุดเดินแก๊งที่เกือบวิ่งมาชนเข้าจังๆ และเดินไปนั่งอีกฝั่งของก้อนไม้พร้อมกับที่ได้ยินอีกฝ่ายพูดออกมา

"ไม่ได้ลากออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์เพื่อให้มันนั่งหน้าหงิกนะ"

"ไม่ได้ทำหน้าหงิกซะหน่อย"

"ถ้ามีกระจกจะเอามาส่องหน้าให้ดูตรงนี้เลย"

"พอเหอะน่า..."

คนฟังได้ยินคำพูดของผมแล้วหัวเราะไม่ทุกข้มไม่ร้อน หยิบกิ่งไม้ใกล้มือขึ้นมาแล้วฉีควากหนึ่งที ก่อนจะโยนออกไปให้สมุนสามตัววิ่งแย่งกันไปคาบมาคืน หลังจากที่ได้ไซบีเรียน ฮัสกี้กับไกลเดิน ริทรีฟเวอร์ชนะไปตัวละหนึ่งรอบ อัลเซี้ยนหนึ่งรอบ และในรอบสุดท้ายเจ้านั้นก็คืบๆจนจับก้อนไม้หักคาปากไปเรียบร้อยก่อนจะเอามาคืนเจ้าของ เกมวิ่งไล่จับก้อนไม้ก็เป็นอันจบลง

เรานั่งเงียบๆ กันอยู่ตรงนั้นสักพัก อีกฝ่ายก็พูดขึ้นมา

"น้ำฝนบอกว่าเราจะกลับมาอยู่บ้าน"

"ใช่"

"ร้านกาแฟที่เปิดอยู่มีปัญหาเหรอ"

ผมเปิดร้านกาแฟอยู่ในย่านเศรษฐกิจกลางกรุงเทพฯ แล้วก็อย่างที่
อีกฝ่ายพูดออกมานั้นแหละ ก่อนหน้านั้นที่ร้านของผมกำลังมีปัญหาอยู่จริงๆ

"แม่เธอยังไม่เลิกให้ฟังรึไงว่าเกิดอะไรขึ้น"

"เลิกแล้ว แต่ก็แค่ชั่วคราว"

"เงินที่ส่งสัยะอะไรก็ไปให้แม่เลิกต่อแล้วกัน"

"ก็เจ้าตัวเค้านั่งอยู่นี่ ถามทีเดี๋ยวให้รู้เรื่องไปเลยไม่ได้กว่ารึไง"

พอเหลือบสายตาไปมองก็เห็นรอยยิ้มถูกส่งมาอีกแล้ว ผมถอนหายใจ
พยายามบอกตัวเองว่าไม่ต้องไปเล่าอะไรให้ฟังหรอก เล่าไปก็ช่วยอะไรไม่ได้
แต่สุดท้ายกลับจบลงที่...

"คือมันเป็นแบบนี้"

...เล่าๆ ไปแหละ ไม่เล่าตอนนี้ยังไงก็คงโดนตอแยถามวันอื่นอยู่ดี

"ยังไง"

"ร้านเราเช่าที่คนอื่นทำ ตอนแรกก็ทำสัญญาเป็นแบบปีต่อปี คิดว่า
อยากเซฟตัวเอง เพื่อร้านไปไม่ได้ ปีแรกผ่านไปเราก็ขอยายระยะเวลา
ของสัญญาให้มันยาวขึ้น เจ้าของที่เค้าเลยทำให้เป็นแบบสามปี แล้วมันก็จะ
ครบกำหนดปีนี่แหละ พอเราติดต่อไปคุยเรื่องต่อสัญญาว่าจะขอยืดเป็น
ห้าปีไปเลย ก็สรุปว่าเจ้าของที่เค้าขอไม่ต่อสัญญาแล้ว เค้าจะเอาที่ดิน"

"แล้วเราก็ตัดสินใจกลับมาอยู่บ้านซะเลย ังหรือ"

"อืม ก็ใช้เวลาคิดอยู่ประมาณหนึ่ง หลักๆ คือเราอยากกลับมาอยู่กับแม่
อีกอย่างคือถ้าย้ายไปที่อื่นในกรุงเทพฯ มันก็ต้องเริ่มต้นใหม่เหมือนกัน"

"อ้อ แล้วเจ้าของที่เค้าจะเอาที่ดินไปทำอะไร"

ได้ยินคำถามแล้วผมก็ถอนหายใจ พร้อมตัดสินใจเล่าส่วนที่ไม่อยาก
พูดต่อ

"ทำร้านกาแฟ"

"ว่าแล้ว...เค้าเห็นร้านเราขายดีลูกค้าติดแล้วอะดิ"

"คือ...เค้าบอกเราว่าลูกค้าใส่ใจจะเปิดร้านทำเล็บ แต่เพื่อนเราไปสืบมาสรุปว่าจะทำร้านกาแฟนั่นแหละ"

"แล้วเราไม่โกรธหรือ"

"วันแรกก็โกรธนะ โกรธมากๆ ด้วย แต่พอใจเย็นลงก็ช่างมันเหอะ ทำอะไรได้ล่ะ เซ้าเค้าอยู่ก็แบบนี้แหละ"

"..."

"ตอนนั้นก็แค่ทำร้านต่อไปเรื่อยๆ รอเวลาหมดสัญญา แล้วค่อยขนของทุกอย่างออกมาให้หมด เขาทำเป็นมาขอซื้อของต่างๆ ต่อ ให้ราคาดีด้วย แต่เราไม่ขายหรอก ได้ลูกค้าไปก็พอแล้วมั้ง"

ผมหันไปเห็นพี่ตะวันยิ้มช้าๆ แล้วก็ตัดสินใจที่จะไม่พูดอะไรต่อ

ทางนั้นยกแขนขึ้นเหยียดบิดขี้เกียจสุดตัวระหว่างที่พวกหมาวิ่งไล่กันไม่หยุด แล้วหันมาพูดกับผม

"ที่ถามเนีย ไม่ใช่เพราะอยากจู้ใจดำให้ต้องมาเล่าเรื่องที่รู้สึกแย่อยากนะ"

"..." อ้อหรือ...

"แต่ถ้าเราจะกลับมาอยู่บ้านจริงๆ ใช้บ้านเก่าพี่เปิดร้านกาแฟมัย"

บ้านเก่าของครอบครัวพี่ตะวัน?

ผมจำได้ว่าเป็นบ้านหลังเล็กสองชั้นที่อยู่ติดกับรั้วรีสอร์ทของแม่ มีบริเวณพอประมาณ แต่ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าตอนนี้ตัวบ้านเป็นแบบไหน แล้วเหมาะจะใช้เปิดร้านกาแฟรีเปล่า ยิ่งกว่าเรื่องลักษณะของบ้านหรือเรื่องอะไรก็คือ... จะให้ผมเช่าบ้านของพี่ตะวันเนี่ยนะ?

พอเห็นว่าผมเงิบ ทางนั้นก็รีบพูดต่อ

"อย่าเพิ่งปฏิเสธ ไปดูบ้านก่อน"

คำตอบจากผมยังคงเป็นความเงิบ

อันที่จริงหนึ่งในสิ่งที่ผมคิดว่าน่าจะทำได้ตอนที่ลงมาบ้านโดยไม่ได้วางแผน

ล่วงหน้าครั้งนี้ คือหาที่สำหรับเปิดร้านกาแฟในเมือง แล้วก็ไม่ใช่ว่าจะไม่เคยนึกถึงการเปิดร้านอยู่ใกล้ๆ บ้านแบบที่อีกคนหนึ่งพูดนะ แต่สำหรับผมการเปิดร้านกาแฟริมทะเลในจังหวัดที่เป็นเมืองรองอย่างที่นี่ดูไม่น่าจะใช่ความคิดที่ดีสักเท่าไร

"ที่เจียบนี่คือล้งเลอะไร"

"ก็...เปิดร้านกาแฟริมทะเลเนี่ยนะ? คนที่นี้เค้าจะกินกาแฟตอนมาเที่ยวทะเลหรือ"

คำพูดของผมได้คำตอบเป็นรอยยิ้ม

"คนที่นี้หรือคนที่ไหนเค้าก็ง่วงนอนเป็นกันทั้งนั้นแหละ"

เฮ้อ เหตุผลฟังดูโคตรจะพีชะวันเลย

"พูดง่าย"

"แล้วทำยากตรงไหน"

"ทำเองมั้ยละ"

ท่าที่สบายๆ ของอีกฝ่ายทำให้ผมหงุดหงิด

"ถ้าพี่จะทำเอง ทำไปนานแล้ว"

"..."

"ถ้าป้ากับแม่พี่เป็นคนเห็นแก่ตัวสักนิดหนึ่งนะ ไม่ใช่แค่ร้านกาแฟหรือรีสอร์ทเค้าก็ทำเอง ลู๊! ไช้มั๊ย"

ผมเจียบ หลบสายตา ก็ไม่ใช่ว่าไม่รู้ แม่พูดให้ผมฟังอยู่ตลอดนั่นแหละ ว่าลูกค้าส่วนหนึ่งของรีสอร์ทเรามาจากการขายแพคเกจที่พักพร้อมบริการนำเที่ยวของบ้านพีชะวัน แล้วถ้าบ้านนี้เกิดจะทำรีสอร์ทเองขึ้นมา รายได้ส่วนหนึ่งของแม่ก็คงหายไปจริงๆ

"แล้วก็ไม่ใช่แค่รีสอร์ทด้วย เรือเล็กที่ลูกค้าเช่า อาหารที่ทำเลี้ยงลูกค้า มีอู่เช่ากับมือเที่ยง รถตู้รับส่งคนจากในเมือง ถ้าป้าเห็นแก่ตัว เค้าทำเองไปหมดแล้ว แต่ป้าอยากให้เราบ้านเราอยู่ได้ แล้วคนรอบข้างก็อยู่ได้ด้วยไม่ใช่เอาตัวรอดมีกินมีใช้ไปคนเดียวแล้วทิ้งให้คนอื่นลำบาก"

ยิ่งเห็นผมทำหน้าอง เกียงไม่ออก อีกฝ่ายก็เสมาตุดีใหญ่เลย

"บ้านอาจตรงนั้นอะมันเก่ามาก แล้วพี่ดันเค้าจัดการรีโนเวตใหม่เพราะตั้งใจจะเปิดร้านอะไรสักอย่างอยู่สักพักแล้ว ตอนแรกคิดว่ามันน่าจะเป็นดีมีค่าละมัง แยกจากรีสอร์ทเราจะได้มากินมือเช้าด้วย แต่มาบอกว่าที่มันติดกับรีสอร์ตหน้าฝน แล้วพี่ดันก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นตลอด ทำร้านไว้ยังไงก็ต้องจ้างคนอื่นมาดูแลไม่ดีก็ไม่ได้คอยคุมเอง ถ้าไม่อยากจะให้บ้านโทรมก็ซ่อมให้เสร็จแล้วเก็บที่ไว้สักวันหนึ่งยังงั้นเขาก็ต้องย้ายกลับบ้านมา จะได้ใช้ทำเป็นร้านกาแฟ กังวลอยู่เรื่องเดียว กลัวคนอื่นจะมาเปิดก่อนจนลูกค้าติดไปซะ เพราะตอนนั้นคนในเมืองก็เริ่มมากร้านซื้อที่แถวนี้เพื่อทำธุรกิจกันมากขึ้น"

ยิ่งฟังก็ยิ่งพูดไม่ออก ก่อนหน้านั้นผมใช้ชีวิตอยู่ที่กรุงเทพฯ ได้กลับบ้านไม่เคยมากกว่าสองครั้งต่อปี คิดว่าคนแถวบ้านบางคนคงจำหน้าไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ในช่วงเวลาที่ผมใช้ชีวิตของตัวเองโดยลืมนึกถึงคนอื่น ที่นี้กลับมีคนที่ยังนึกถึงผมอยู่...

"อ้าว เจียบไปเลย"

"แล้วจะให้พูดอะไรอะ"

ผมตอบกลับไปแค่นั้น หันหน้าหนี แล้วก็จมอยู่กับความคิด สักพักก็ถอนหายใจ ลุกขึ้น แล้วเดินไปเก็บกิ่งไม้ที่ตกอยู่ อะไรไม่รู้ทำให้มันกอยากลองเขี่ยกิ่งไม้ให้พวกหมาตัวใหญ่วิ่งไปคาบมาคืนแบบที่เห็นเมื่อครู่

"แกงส้ม!"

จะเรียกตัวอื่นก็เหมือนจะยังไม่รู้จักกันยังงั้นก็ไม่รู้

พอเจ้าหมาหันมา ผมก็เขี่ยของในมือออกไป เพื่อจะพบว่าเจ้าหมานั้นกลับไปวิ่งเล่นกับเพื่อนต่อ โดยที่ไม่สนใจกิ่งไม้ของผมสักนิด ระหว่างที่ได้แต่ยืนขมวดคิ้วใส่หมา ก็มีเสียงหัวเราะดังมาจากข้างหลัง พร้อมกับที่อีกคนเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ

"ทำแบบนั้นมันไม่ฟังหรอก"

ผมหันไปมอง สงสัยอยู่หรือกว่าต้องทำยังไง แต่ก็เลือกที่จะไม่ถาม

"การสื่อสารกับหมามีสองอย่าง มีน้ำเสียง สายตา"

พูดจบเจ้าตัวก็ขยับตัวไปเก็บกิ่งไม้อีกอันมาถือไว้แล้วพูดต่อ

"เรียก แล้วสบตาให้มารู้ได้ว่าเราจะสื่อสารกับเค้า ด้วยความมั่นใจ
เข้าใจกันแล้วค่อยโยนไม้ อะลอง"

"ไม่เอาอะ"

คนฟังไม่ตอบ แต่จับข้อมือผมขึ้นมาแล้วยึดกิ้งไม้ใส่มือกันเฉย ก่อนจะ
เป่าปากเรียกให้ทุกตัวหันมามอง

"สบตากับทุกตัวเร็ว"

"ก็บอกว่าไม่เอาไง"

"สบตายัง"

พูดจบเจ้าตัวก็ชะเง้อกตมามองหน้าผม ใกล้เคียงไปแล้วเนี่ย! สุดท้าย
ต้องยอมทำตาม เรียกความมั่นใจแล้วมองแววตาของทั้งสามตัว ตาสีน้ำตาลเข้ม
ของอัลเซเชียน สีน้ำตาลอ่อนของโกลเด้นๆ และสีฟ้าของไซบีเรียนๆ ก่อนจะ
ตอบกลับ

"เสร็จแล้ว"

"คราวนี้โยนไม้ได้"

ผมยังคงขมวดคิ้วอยู่ แต่ก็ยอมโยนไม้ออกไปสุดแรง เหลือเชื่อ! พวกหมา
วิ่งไปคาบไม้ที่ผมโยนจริงๆ ด้วย คราวนี้เจ้าแกงส้มเป็นผู้ชนะ คาบไม้วิ่งกลับมา
อย่างรวดเร็วจนขนยาวปลิวไปตามลม แต่กลับไม่ยอมเอาไม้ที่คาบมาให้ผม
ซึ่งแบมือรออยู่ และวางแหมะลงบนเท้าเจ้าของชะอย่างนั้น

ฝ่ายที่ยืนอยู่ข้างผมก็มลังเก็บไม้แล้วหันมาพูด

"แต่มันก็ไม่คืนของให้คนที่ไม่ใช่เจ้าฝูงอยู่ดี"

พูดจบเจ้าตัวก็ยิ้มมุมปาก

เนี่ย คนอะไรนาโมโห!

- 02 -

ระหว่างกลับบ้านผมทิ้งร้านกาแฟให้น้องพนักงานดูแลถึง 1 สัปดาห์เต็มๆ ที่สามารถทำอย่างนั้นได้เพราะตอนนี้เป็นช่วงปิดเทอม ปกติแล้วผมมีลูกมือสามคนหนึ่งคนเป็นพนักงานประจำ ส่วนอีกสองคนคือพนักงานพาร์ทไทม์ซึ่งยังเป็นนักศึกษาอยู่ แต่ช่วงนี้ไม่มีเรียนจึงสามารถมาทำงานได้ทุกวัน

ก่อนกลับบ้านผมจัดตารางการมาทำงานให้เด็กๆ ไว้จนเสร็จที่เหลือก็แค่ต้องสแตนด์บายรอรับโทรศัพท์ในกรณี que ที่ทุกคนไม่สามารถตัดสินใจอะไรเองได้ นอกจากนี้ยังต้องคอยตรวจสอบยอดขายที่จะถูกสรุปส่งมาทุกวันทางอีเมลพร้อมเช็คจำนวนเงินที่จะเข้าบัญชีมาในเช้าวันถัดไป

ผมเพิ่งเคลียร์ทุกอย่างที่ต้องทำเสร็จเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้า และตอนนี้กำลังนั่งอยู่ที่บ้าน รอพี่ตะวันขับรถสี่ประตูยกสูงคันเดิมมารับเพื่อเข้าไปในเมืองด้วยกัน รายนั้นจะเข้าไปจัดการงานเอกสารที่ออฟฟิศ ส่วนผมก็ติดรถไปดูที่เปิดร้านกาแฟตามที่คิดเอาไว้

ใครจะไปคิดว่าขึ้นรถมานับ สิ่งที่ได้ยินก็คือ

"เดี่ยวไปตัดผมเป็นเพื่อนพี่ก่อนนะ"

ฮะ...?

"ไม่ไปได้ปะ"

"ไม่ได้หรอก ขึ้นรถมาแล้ว"

ฝายนั่นตอบเจ้อเสียงหัวเราะ แล้วก็ขับรถต่อไปด้วยรอยยิ้มอารมณ์ดี

เรียบไปไม่นานพี่ตะวันก็พูดขึ้นอีกครั้ง

"จำไอ้ธูเพื่อนสนิทพี่ตอน ม.ปลาย ได้มั๊ย"

"จำได้"

"นั่นแหละ มันเปิดร้านตัดผม"

ถามจริง...

พี่ธูเป็นเพื่อนพี่ตะวัน เท่าที่ผมจำได้คือสองคนนี้เข้าหากันมาก เป็นหัวใจประจำโรงเรียน ทำสารพัดเรื่องแสบและเห็นดีเห็นงามกันไปหมดทุกอย่าง ผมไม่รู้หรอกจนว่าตอนนี้จะเป็นยังไง แต่ช่วงที่เรียน ม.ปลาย ความเป็นาวอดหัวใดๆ ที่พี่ตะวันทำจะเพิ่มเป็นสองเท่าทันทีที่มีพี่ธูมาร่วมมือด้วย

"พี่เค้า...เป็นช่างตัดผมเหรอ"

"ใช่ดิ รู้มั๊ยว่ากว่ามันจะเปิดร้านได้แบบนี้ พี่ต้องตัดสกินเฮดไปรอบหนึ่ง ตอนนั้นปิดเทอม พี่กลับมาไทย พอกลับบ้านก็นัดเจอมัน โคตรตื่นเต้นเลยที่รู้ว่าเพื่อนจะเป็นช่างตัดผม พอมันบอกว่าอยากลองตัดผมให้ พี่ก็ตกลง สรุปตัดไปตัดมาแหม่งพัง จบที่ต้องใส่หมวกไปให้อาจารย์ที่สอนมันตัดผมอะแก๊ให้ ซึ่งสภาพพี่ตอนนั้นก็ทำทรงอื่นไม่ได้แล้ววนอกจากสกินเฮด"

ผมเกือบหลุดปากออกมาตั้งแต่ตอนที่พี่ตะวันยังเล่าไม่จบด้วยซ้ำ

คิดดูแล้ว ถ้าจะมีใครสักคนทำให้พี่ตะวันคนสบายๆ หัวร้อนขึ้นมาได้ ก็คงต้องเป็นพี่ธูที่รู้ทันกันที่สุดคนนี้นี่แหละ

หลังจากเข้าเมืองมาได้สักพักรถฟอร์ดเรนเจอร์สีประตูกี้มาจอดลงที่หน้าออฟฟิศบริษัททัวร์ พี่ตะวันบอกให้ผมลงไปนั่งรอในส่วนของพื้นที่รับรองลูกค้า ส่วนตัวเองก็เดินเข้าไปในห้องทำงาน นั่งลงแล้วก็เช็กเอกสารก่อนจะเซ็นลงไปอยู่หลายชุด แถมยังมีบางส่วนใส่กล่องถือติดมือแบบที่นำจะเอากลับไปทำตอที่บ้าน

เสร็จงานถึงได้ขึ้นรถ ขับต่อมาจอดอยู่ริมถนนหน้าร้านตัดผมบรรยากาศเท่าๆ แล้วหันมาบอกกับรอยยิ้มมุมปาก

"ถึงแล้ว"

ทันทีที่เดินเข้าไปในร้านก็มองเห็นช่างตัดผมคุ้นหน้าในผ้ากันเปื้อนสีดำ

ซึ่งกำลังกวาดเศษผมอยู่ พอประตูร้านเปิดออก ก็เงยหน้าขึ้นมากัท

"อ้าว มาไงวะ"

"ขี้อวดมาดี ให้กูวิ่งแบบพี่ตูนเหรออ"

"กวนตีนอีก มึงถอยหลังกลับไปเลยไป"

ต่างฝ่ายต่างยิ้มให้กัน ก่อนที่พีตะวันจะพูดต่อ

"ผมยาวแล้ว ตัดผมให้กูหน่อย"

นาที่นี้คนฟังไม่ได้สนใจเพื่อนตัวเองสักนิด แต่กลับมองเลยมาที่ผม สีหน้ามีความตกใจประมาณหนึ่ง ก่อนจะส่งยิ้มให้ ไม่นานก็ได้พูดอะไรพีตะวัน ก็ขี้อวดขึ้นมาซะก่อน

"เมซงไง..."

แค่นี้อะนะ?

"หวัดดีครับ น้องเมซม"

"พอเลย ไม่ต้องไปพูดเสียงอ่อนเสียงหวานใส่น้องมัน กูเนี่ยลูกค้ำมึง ตัดผมตั้งค้ำก็จ่าย มาทำเสียงหล่อใส่กูนี่"

รายนี้บ่นยาวเหยียด แต่เพื่อนฉันไม่สนใจ เห็นมาชวนผมคุยต่อ

"ตรงนั้นมีน้ำอัญชันมะนาวกับขนม น้องเมซมกินได้เลยนะ"

พอเห็นว่าผมยิ้มรับนิดๆ แล้วพยักหน้ากลับไป ฝ่ายที่เป็นเจ้าของร้าน ก็ลากเพื่อนตัวเองเข้าไปยังบริเวณที่กั้นไว้สำหรับสระผม แล้วก็พากันคุยไร้สาระ

ผมจำไม่ได้เหมือนกันว่าครั้งแรกที่เห็นพีตะวันสักที่ต้นแขนนี้ผมรู้สึก ยังไง แต่สิ่งที่รู้สึกตอนนี้คือแอบตกใจไปประมาณหนึ่งเหมือนกันตอนที่เห็น รอยสักเต็มแขนขาวของพีอู๊ส มันเต็มจริงๆ นะ รอยน้ำหมึกที่ฝังอยู่ในเนื้อ ทั้งหมดนั้นกินพื้นที่เต็มแขนขาวมาจรดปลายนิ้วมือ ส่วนแขนซ้ายก็เหมือนจะมีอยู่บ้างที่ท้องแขน แต่ก็เอาเหอะ ผมไม่มีปัญหากับการสักลายของใครหรอก สุดท้ายแล้วมันก็เป็นความชอบส่วนบุคคล ยิ่งพอได้เลื่อนสายตามามอง การตกแต่งอันสะดุดตาของร้าน ก็ยิ่งรู้สึกว่าการเข้ากับคาแรกเตอร์ดีเหมือนกัน

เพราะเจ้าของชื่ออิลูริเป่ลานะ ผนังของร้านฝั่งหนึ่งถึงได้เป็นอิลูริไปทั้งแถบ ส่วนด้านอื่นๆ เป็นสีเทาของปูนเปลือยกับตัวหนังสือสีดำเป็นประโยคเท่ๆ

'Friends don't let friends get a bad haircut'

ประโยคนี้ทำให้ผมนึกถึงเรื่องหนึ่งที่ตะวันตกต้องตัดสกินเฮดขึ้นมา ก่อนจะต้อง
อมยิ้มกลั้นเสียงหัวเราะเอาไว้

เวลาผ่านไปสักพักสองคนที่หายไปก็เดินออกมาพร้อมกับคุยเรื่อง
ทรงผมไม่เลิก เพราะยังหาข้อสรุปไม่ได้ว่าคุณลูกค้าเค้าจะตัดทรงไหน

"คราวที่แล้วกว่าว่ามันยาวไป อยู่ได้แป๊บเดียวเอง ต้องมาตัดอีกแล้ว สั้นๆ
ได้ปะวะ ชี้เกี่ยจมาบอຍๆ"

"คือมึงจะตัดสั้นแค่ไหนก็เรื่องของมึง แต่ต้องมีทรงให้กูมัยยะ"

"ทรงอะไรก็ได้ไง แค่สั้นๆ"

"อยากตัดสั้นมากก็โกนหัวไป สกินเฮดอีกรอบมัยยะ"

ได้ยินคำตอบแล้วผมก็ได้แต่ขมวดคิ้ว มองตัวหนังสือสีดำที่เด่นชัด
อยู่บนผนังอีกครั้งกับคำถามในใจ

จริงดี

"ก็ครั้งนั้นมันเป็นสกินเฮดฟอริไลฟ์ รอบนี้ก็ลองเป็นสกินเฮดตั้งใจวะวะ"

สกินเฮดฟอริไลฟ์? ประมาณว่าสกินเฮดเอาตัวรอดเงี้ยวหรือ ส่วนรอบนี้
เป็นสกินเฮดตั้งใจ ภาษาอะไรเนี่ย

ผมหวังโคตรๆ เลยว่าตัวเองจะไม่โดนดึงเข้าไปในบทรสนหนานั้น นึกแล้ว
ก็อยากจะทำกลับซะให้ได้ แต่ก็ไม่ทันแล้ว เพราะคิดไปก็ตะวันตกก็หันมาถาม
กันทันที

"เราว่าไง"

"ฮือ?"

"ตัดสกินเฮดดีปะ"

ผมนิ่งไปนิดหนึ่ง ใช้ความคิด แล้วก็ส่ายหน้าแทนคำตอบ

"งั้นมานี่มา"

อีกฝ่ายพูดพร้อมกับก๊วกมือเรียก เห็นอย่างนั้นผมก็ขมวดคิ้วแล้วถาม

"เพื่อ...?"

"มานี่เหอะ"

ผมถอนหายใจ ยอมลุกขึ้นไปยื่นใกล้ๆ จนได้

"อะไร"

"ช่วยเลือกหน่อย ทรงไหนดี"

คนพูดมีหนังสือแบบทรงผมอยู่ในมือตั้งแต่แรก น่าจะดูมาตั้งแต่ตอนที่
สระผม หลังจากยื่นมองทรงผมแบบที่อีกฝ่ายชี้ให้ดูก็ตอบกลับไป

"หัวพีพีก็เลือกเองดิ"

พิธีฐที่ยืนอยู่ถึงกับหลุดปากตอนได้ยินคำตอบของผม...ตกลงอะไรกัน
นี่กานา

"ก็เลือกไม่ได้นี่ไงถึงให้ช่วย"

ผมถอนหายใจ ก่อนจะก้มลงไปดูทรงผมในหนังสืออีกครั้ง อันที่จริง
สามทรงที่พีพีตะวันเลือกมาก็ใกล้เคียงกัน คือโกธมด้านข้างให้โค้งแล้วก็ปล่อย
ด้านบนไว้ ใช้เวลาคิดอยู่ไม่นานก็จิ้มปลายนิ้วลงไปยังทรงที่คิดว่าดูดีที่สุด

"ทรงนี้"

"โอเค ตามนั้น"

คนตรงหน้าหันไปบอกคนเป็นช่างที่ยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่ง ส่วนผมพอ
หมดหน้าที่แล้วก็กลับไปเหยียบโทรศัพท์ขึ้นมาดูตอบข้อความของน้องๆ ที่ส่งมา
ถามเรื่องร้าน แล้วก็คุยไร้สาระกับเพื่อนสนิทที่แชร์บ้านอยู่ด้วยกันที่กรุงเทพฯ

หลังจากพิธีฐเริ่มลงมือตัดผม พีพีวันก็พูดขึ้นมา

"เออมีง เเมซเค้าจะกลับมาเปิดร้านกาแฟที่นั่นอะ มีร้านที่เช่าอยู่ หรือว่า
ที่แถวไหนดีๆ แนะนำปะ"

คำพูดนั้นทำให้ผมละสายตาจากบทความในหนังสือขึ้นไปมอง แต่ก็ยัง
ไม่ได้เข้าไปร่วมคุย

"ร้านกาแฟหรอ..."

"อืม"

"ที่นี่ก็เปิดๆ ปิดๆ กันเรื่อยๆ นะ ที่เปิดแล้วลูกค้าติดไปเลยก็หลายร้าน
อืม...อ้อ นี่ออกทะเล วันก่อนลูกค้าบอกอ้อมว่ามีร้านหนึ่งเป็นผู้คอนเทนเนอร์
เค้าเช่าอยู่ เดียวตัดผมเสร็จมีงานน่าจะไปดูก็ได้"

หลังจากนั้นฟิธูก็อธิบายให้ฟังคร่าวๆ ว่าเจ้าของร้านเค้าแต่งงานแล้ว ย้ายไปอยู่อีกจังหวัดหนึ่งกับสามี ซึ่งสลับกับผมที่ย้ายจากกรุงเทพฯ ลงมาที่นี้พอดี คุณไปคุณมาก็ได้คำแนะนำมาอีกสองสามที่ ไม่ว่าจะเปิดตลาดนัด แหล่งรวมตัวที่วัยรุ่นเค้าชอบไปเดินเที่ยวกันช่วงเย็น หรือจะเป็นย่านการค้าที่เพิ่งสร้างขึ้นได้ไม่นานและกำลังหาร้านเข้าไปเปิดอยู่พอดี แนะนำไปเรื่อยๆ ก่อนจะจบลงที่การถามถึงท้ายเหมือนเพื่อนสนิทไม่มีผิด

"ทำไมเมฆไม่ลองหาที่เปิดร้านใกล้ๆ บ้านริมทะเลก็น่าทำร้านกาแฟนะ ซิลดี"

ฝ่ายที่ตัดผมอยู่มองมาที่ผมผ่านกระจกเงา ไม่ทันได้ตอบกลับก็มีคนช่วยพูดซะได้

"กูแนะนำไปแล้ว น้องเค้าไม่อินวะ กลัวขายไม่ได้"

"..." ได้ยินอย่างนั้นผมก็สงสัยหายไปให้พี่ตะวันผ่านกระจกเงาบานใหญ่ได้ที่เอาใหญ่เลยนะ!

"เฮ้ย พี่ว่าขายได้นะ"

"เมฆยังไม่ได้ตัดสินใจหรือกฟิธู ก็ดูๆ ไปก่อน"

"จันเดียวพี่ลองถามคนรู้จักให้อีกที่ ทั้งเบอร์ไว้ โลกก็ได้ ถ้ามีที่ไหนน่าสนใจ เดี่ยวพี่โทรไปบอก"

"ได้ จัน..."

ไม่ทันได้ตอบกลับไปผมก็โดนขัดขึ้นมาก่อน

"ไม่ต้องเลย บอกกูนี้ เดี่ยวกูสแกนดูก่อนอีกทีว่าที่ของใครอะไรยังไง น้องมันไม่ได้อยู่ที่นี้ ไม่ค่อยรู้จักใคร เดี่ยวเจอคนไม่ตี"

ผมมองพี่ตะวัน ขมวดคิ้วใส่ ตั้งคำถามในใจ นี่คือไม่ได้จะแอบด่าว่าโง่งงให้มั๊ย

"โอเค แล้วแต่เพื่อนมึงเลยครับ"

พอไม่มีใครพูดอะไรฟิธูก็กลับไปตัดผมต่อ คุณโนนนี่กับพี่ตะวันไปเรื่อยๆ บางทีก็เปลี่ยนมาคุยกับผมบ้าง ส่วนผมก็เปิดนิตยสารดูโนนนี่ไปเรื่อยๆ แต่ก็ได้ยินอยู่บ้างว่าเพื่อนในกลุ่มอีกคนที่จบ ม.ปลาย รุ่นเดียวกันกำลังจะกลับมา

ที่บ้าน แล้วก็ซื้อชวนกินข้าวหรืออะไรสักอย่างนี้แหละ

จนกระทั่งสองคนคุยกันว่าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมก็เจยหน้าขึ้นไปมอง และเห็นเงาในกระจกของคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้มองมาทางนี้พอดี ฝ่ายนั้นสงสัยขึ้นมาให้ ส่วนผมก็พิจารณาทรงผมใหม่ ซึ่งก็ไม่ต่างจากทรงเดิมมาก แบบที่เดาได้เลยว่าอีกเดือนสองเดือนก็คงกลับไปสู่สภาพและทะเลแบบเก่า เห็นสิ่งอื่นใดมันคงถูกเซ็ตเป็นทรงอย่างดีแค่วันนี้วันเดียวเท่านั้นเหมือนกัน

ไม่ทันได้พูดอะไรฟิวส์ก็เห็นเก้าอี้ที่อีกคนนั่งอยู่มาทางนี้แล้วถามสั้นๆ
"ไง หล่อปะ"

ผมขมวดคิ้วรับคำถามเพราะไม่รู้ว่าจะตอบว่าอะไร ให้ตอบว่าหล่อก็ไม่เอาอะ แต่ให้ตอบว่าไม่ ก็ไม่ใช่อยู่ดี...

"ก็ดี..."

"มีคำว่าดีก็คือดีนั่นแหละ ไปๆ ง่ายตั้งค์"

ได้ยินอย่างนั้นผมก็พร้อมจะออกจากร้าน มองไปยังคู่เพื่อนสนิทที่ยืนอยู่ไม่ไกล สองคนนั้นยังคงคุยเล่นกันไปเรื่อยๆ เหมือนมีเรื่องให้ได้แลกเปลี่ยนกันไม่จบไม่สิ้น ก่อนที่พี่ตะวันจะแยกตัวมา แล้วพูดกับผมตอนที่เรากำลังเดินไปที่รถ

"เดี๋ยวไปดูร้านกาแฟที่ไอ้ริบบอกกัน"

หลังจากนั้นอีกฝ่ายก็พาผมขับรถต่อจากร้านฟิวส์มาไม่ไกล ก่อนจะเลี้ยวเข้าซอยที่เป็นถนนสองเลนแคบๆ แล้วจอดลง พอหันไปทางซ้าย ผมก็เห็นตู้คอนเทนเนอร์ที่ถูกดัดแปลงเป็นร้านกาแฟวางอยู่ สถานที่โดยรวมยังดูไม่ร้างมาก น่าจะปิดมาได้ไม่นาน พออีกฝ่ายดับเครื่องยนต์ ผมก็ลงไปดู ถ่ายรูปเบอร์โทรศัพท์ที่แขวนไว้หน้าร้านพร้อมคำว่าย่่ง มองผ่านกระจกเข้าไปด้านใน และเดินสำรวจพื้นที่โดยรอบ ทางพี่ตะวันเดินมาดูนิดๆ แล้วก็กลับไปยืนรอข้างรถเสียๆ

พอขึ้นรถมาอีกครั้ง ก็โดนถามทันที

"เป็นไงเรา ชอบมั๊ย"

ผมหันไปมองคนพูด ตอบกลับด้วยการส่ายหน้า

"พี่ว่ามันไม่โอเคตรงไม่มีที่จอดรถ"

"ใช่ แล้วตรงนี้ก็ไม่ใช่ถนนเส้นหลักด้วย ถ้าโปรโมตไม่ดี ยากมากที่จะมีขารวะมาแบบบังเอิญ"

พูดจบผมก็ถอนหายใจ...

เหลือเวลาอีก 1 เดือนก่อนที่ผมจะต้องปิดร้านที่กรุงเทพฯ 1 เดือนจะยาวนาน จะว่าไม่นานก็ใช่ ลองคิดว่าถ้าจนถึงตอนนั้นผมยังหาที่สำหรับเปิดร้านกาแฟไม่ได้ มันก็เครียดอยู่เหมือนกัน

"อย่ากังวลไปนะ เหลืออีกตั้งสองที่ ค่อยๆ ดูไป"

คนที่ขับรถอยู่พูดออกมาทั้งๆ ที่ยังไม่ละสายตาจากถนน พอรับรู้ว่ามีผมมตอบอะไรกลับไป พี่ตะวันก็พูดต่อ

"เย็นนี้กินข้าวด้วยได้มั๊ย"

"บ้านพี่ที่ไม่ได้อยู่ไกลปะ"

"ไม่ได้สำคัญว่ากินที่ไหน มันสำคัญตรงที่กินกับใครต่างหาก"

ผมขมวดคิ้วเข้าทันทีที่ได้ยินอย่างนั้น แล้วก็ตัดสินใจที่จะเจีบ ก่อนจะได้ยินคำพูดดังตามมา

"ก็เจ้าแกงส้มมันเส้นไปอยู่บ้านเราถาวรแล้วนี่"

คราวนี้จากขมวดคิ้วเปลี่ยนเป็นตวัดหางตาไปมอง ก่อนจะสรุปในใจ

ก็คืออยากกินข้าวกับหมาลูกมั๊ย

พอดีกับที่รถจอดลงเพราะติดไฟแดง ผมสบตากับพี่ตะวันที่หันมามาก็คิดว่าให้ยิ่งเห็นสีหน้ายิ้มสบายๆ แล้วก็ยิ่งขัดใจ หันหน้ากลับมาแล้วตัดสินใจหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูไปเรื่อยๆ จนกระทั่งรถเริ่มเคลื่อนตัวอีกครั้ง ถึงได้ยินเสียงพูดไม่ดังมาก

"แกงส้มมันอยู่กินข้าวที่นี้กับพี่ไปตลอดชีวิตมันนั่นแหละ แต่บางคนจะอยู่อีกไม่กี่วันเดี๋ยวก็กลับกรุงเทพฯ แล้ว"

ผมเจีบ แต่ตอบกลับไปในใจ

แล้วไง

ความคิดของผมเปลี่ยนไปนิดหน่อยหลังจากได้ไปดูสถานที่ต่างๆ อันที่จริงในตัวเมืองก็มีจุดที่เปลี่ยนไปอยู่ไม่น้อย อาจจะเป็นเพราะทุกครั้งทีกลับมามผมตรงจากสนามบินไปที่ริมทะเลทันทีโดยไม่ได้แวะเข้ามาที่เลยไม่รู้

ส่วนที่ยังเหมือนเดิมก็ยังคงอยู่ แต่ก็มีอะไรใหม่ๆ เพิ่มเข้ามาบ้าง หนึ่งในนั้นคือร้านกาแฟที่เจอได้ในทุกถนนที่ขับรถผ่าน จนอดคิดไม่ได้ว่าหรือผมตัดสินใจเข้าไป

ถ้าคิดได้ตั้งแต่ตอนที่ลาออกจากการงานผู้จัดการร้านกาแฟมาเปิดร้านเองตอนนี้อะไรหลายๆ อย่างก็น่าจะมั่นคงไปแล้ว

"ที่นี่ร้านกาแฟเยอะเหมือนกันนะ"

คนที่พูดออกมาไม่ใช่ผม แต่เป็นฝ่ายที่ขับรถอยู่

"อืม..."

"แต่ก็ไม่เยอะเท่ากรุงเทพฯ หรือเชียงใหม่"

"ใช่ ที่นั่นร้านหลากหลายกว่า แต่ละที่ก็แข่งกันแต่งให้เด่นให้ดูดีเพื่อเรียกคน แถมตอนนี้ชาไข่มุกยังโคตรบูม มาแย่งลูกค้าอีก"

"นั่นไง ที่กรุงเทพฯ เรายังทำได้เลย ที่นี่ก็ต้องทำได้อยู่แล้ว"

นี่คือปลอบใจใช่ไหม

หลังจากนั้นพวกผมก็วนไปดูที่ตลาดกลางคืน บรรยากาศทุกอย่างดูดี แบ่งเป็นโซนร้านค้าและเสื้อผ้าสดเจเน ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณบ่ายสองโมง แต่บรรยากาศทุกอย่างยังคงเจียบสนิท แสดงว่าที่นี่ขายได้เฉพาะตอนเย็นไปจนถึงหัวค่ำ ถ้าจะเลือกที่นี่ผมอาจจะต้องมาอีกครั้งตอนที่ตลาดเปิดแล้วเพื่อดูบรรยากาศโดยรวมว่ามีคนมาเยอะมั๊ยในแต่ละวัน เขาเป็นว่าเก็บไว้เป็นตัวเล็อกก่อนก็แล้วกัน

แล้วเราก็ไปกันต่อที่ยานการค้า ในความคิดผมบรรยากาศคงประมาณอเนกวนต่างๆ ในกรุงเทพฯ แต่พอไปถึง สิ่งที่พบคือความเจียบ ที่นั่นมีร้านขายเสื้อผ้า ร้านขายอุปกรณ์ไอที กับร้านอาหารอีกหนึ่งร้าน ดึกที่เหลื้อยังคงร้างและไม่มีคนมาจับจอง ถ้าจะเช่าเก็บไว้เพื่อเก็งกำไรในวันข้างหน้าเผื่อจะเป็นที่นิยมขึ้นมาก็พอได้อยู่ แต่ถ้าเช่าเพื่อทำกิจการเลยยังงั้นก็คงไม่ไหว

หลังจากวนครบทุกที่พวกผมก็กลับบ้าน จะบอกว่าวันนี้กลับไปแบบมือเปล่าก็ไม่ถึงขนาดนั้น แต่ในตัวเลือกที่มีก็ยังไม่ใช่คำตอบเลยสักที่เหมือนกัน

สรุปว่าเย็นวันนั้นพีตะวันกินข้าวที่บ้านผมจนได้ มารู้สาเหตุจริงๆ ก็ตอนที่แม่บอกว่าครอบครัวเจ้าตัวไปงานขึ้นบ้านใหม่ลูกค้าที่จังหวัดใกล้ๆ กันหมด และน่าจะนอนค้างที่นั่นสักคืน

พอกลับมาบ้านผมก็เห็นแม่ยืนอยู่ในครัวและกำลังพยายามทำอาหาร ทั้งที่มีมือข้างหนึ่งยังคงใช้งานไม่สะดวก แน่นนอนว่าผมรีบเข้าไปห้าม ส่วนพีตะวันกลับล้าหน้าไปอีกชั้น หน้านั้นอาสาว่าจะเป็นคนทำอาหารมือเย็นด้วยตัวเอง

ผมไม่มีเวลาตกใจกับสิ่งที่ได้ยินเพาไหว เพราะกำลังใส่ใจกับการพาแม่ออกไปนั่งที่โซฟามากกว่า ส่วนคุณฝนพอได้นั่งสบายๆ ทุบกับบอกให้ผมเข้าครัวมาช่วยพีตะวันทันที ทั้งๆ ที่ผมเองก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าพอจะช่วยอะไรได้มากแค่ไหน

เดินกลับเข้าไปอีกครั้งก็เจอคนตัวโตๆ ยืนอยู่หน้าเตา มือซ้ายวางค้ำอยู่ที่เอน ส่วนมือขวาถือทัพพี และถ้าจมูกผมแม่นพอ สิ่งที่อยู่ในหม้อน่าจะเป็นแกงส้ม พอเดินไปหยุดลงข้างๆ ะโงกหน้าไปมอง ก็ได้คำตอบว่าสิ่งที่คิดเอาไว้ถูกต้อง

ไม่ทันได้พูดอะไร พีตะวันก็หันมาคุยด้วย

"ไปนั่งรอไป อีกไม่นานเดี๋ยวก็เสร็จ"

พูดกับผมเสร็จเจ้าตัวก็หันไปหยิบเกลือตักใส่ลงไปนหม้อ คนให้ละลาย แล้วก็ใช้ช้อนตักขึ้นมาชิม สุดท้ายผมก็เป็นฝ่ายที่ยอมถามออกไปจนได้

"กินได้ไหมมั๊ย"

"ได้สิ"

"พีทำกับข้าวเป็นด้วยหรือ"

"อืม..."

ผมมองคนตอบ แล้วสรุปในใจ 'ผู้หญิงสอนมาซั้วรี' ไม่ใช่เหมือนกันว่า

เจ้าตัวจะรับรู้สิ่งที่ผมคิดเอาไว้มั๊ย แต่คำอธิบายก็ตามมาทันที

"อยู่เมืองนอกอะ ถ้าทำอาหารไทยไม่เป็นมันลำบาก ต้องซื้อของกินทุกวัน คิดดู วันละสามมือเปลืองขนาดไหน แถมเวลาเหนื่อยใครๆ ก็อยากกินอาหารที่รสชาติคุ้นเคย"

ผมเข้าใจเรื่องนี้ดีเลย ยังดีที่ว่าในกรุงเทพฯ คงหาอาหารได้กินได้ง่ายกว่านิวซีแลนด์

"..."

"คือร้านอาหารไทยที่นั่นก็พอมินะ แต่มันก็ไม่เหมือนกับที่เราที่บ้านหรอก พี่เลยให้มาซื้อพวกเครื่องปรุงที่เป็นของแห้ง ส่งไปให้พี่ถึงที่โน่น พอจะทำก็โทรหาแม่ ให้สอนทีละขั้นตอน สักพักก็เริ่มจับหลักได้แล้วว่าถ้าจะผัดต้องแบบนี้ ถ้าแกงต้องอย่างนี้ กว่าจะเรียนจบก็พอดี ทำกับข้าวเป็น"

ผมพยักหน้ารับสิ่งที่ได้ยิน ก่อนคำถามจะตามมา

"แล้วเราล่ะ ตอนเรียนมหา'ลัยเป็นไงบ้าง"

"ก็ธรรมดา"

"แล้วกินอะไร"

"อาหารตามสั่ง"

"ทุกมื้อเลยหรือนะ?"

ถามแบบนี้ตั้งใจกววนโอ๊ยใส่กันแน่ๆ โคตรน่าโมโหเลย

"เรากินอย่างอื่นด้วยสิ บางวันก็ทำอะไรง่ายๆ กินเองที่หอบ้าง ในกลุ่มเรามีเพื่อนผู้หญิง ก็ให้เพื่อนทำเป็นส่วนใหญ่ เราก็คอยช่วยแล้วก็ล้างจานมากกว่า"

"อ้อ เป็นลูกมือสินะ... ก็... ไปหยิบยอดมะพร้าวให้พี่หน่อย"

"ใช้สิ..."

ผมตอบก่อนจะหันหลังกลับไปหยิบยอดมะพร้าวที่หั่นเป็นชิ้นและล้างไว้สะอาดเรียบร้อยในกะละมังมายื่นให้ ทางนั้นรับไปเทลงในหม้อที่แม่ใส่เนื้อปลาเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ก่อนจะถามต่อ

"ทำกับข้าวเป็นมั๊ย"

แน่นอน ผมตอบกลับได้ที่ทันทีแบบไม่ต้องคิด

"ไม่"

"แต่ซังกาแพ่ได้แบบมีอาชีพเลยเนี่ยนะ?"

"มันก็คนละเรื่องกันปะ"

"นิตหนึ่งก็ไม่ได้เหรอ"

"ไม่อะ"

"แล้วเวลาต้มมาทำไง"

"เอามาใส่ถ้วย ใส่ น้ำ ใส่ไมโครเวฟห้านาที"

"ไปอะ?"

"หยุดไมโครเวฟไว้ที่นาที่สี่ ตอกไข่ลงไป แล้วค่อยเวฟต่อ"

"มีอาชีพนี้หว่า เนื้อสัตว์ก็ข้ามไปได้เลยสินะ"

"อ้อ ก็พวกไส้กรอกที่เข้าไมโครเวฟแล้วกินได้เลยไง"

"แล้วถ้าไมโครเวฟพังทำไงเนี่ย"

"ซื้อดิ!"

"ชื่อของกินหรือชื่อไมโครเวฟ"

"ชื่อทั้งสองอย่างเลย!"

"สุดท้าย..."

พังน้ำเสียงดูก็รู้แล้วว่าคนพูดประชด ผมเลยรีบตอบกลับ

"ขอบคุณที่ชม"

พูดจบผมก็เดินไปนั่งลงที่เก้าอี้ตัวหนึ่งซึ่งแม่มักจะใช้นั่งเวลาหั่นของ
ปล่อยให้พี่ตะวันยืนอยู่หน้าตา

เวลาผ่านไปสักพักฝายนั่นก็หันมากำมือเรียกให้เข้าไปหา พอเห็นว่า
ผมยังไม่ทำว่าจะขยับตัวก็ถอนหายใจ แล้วพูดต่อ

"มาชิมซิว่าเป็นยังไง จะได้ปรุงต่อถูก"

ผมลุกขึ้น เดินเข้าไปใกล้ พอฝายนั่นยื่นช้อนที่มีน้ำแกงส้มอยู่มาให้
ตรงหน้าก็ชะงักไปนิดหน่อย จนกระทั่งมองไปสบตากันแล้วเห็นว่าเจ้าตัวกำลัง
พยักหน้า เหมือนจะเร่งให้รีบกินเข้าไปซะที ผมถึงได้ชิมรสชาติน้ำแกงเข้าไป
แล้วพูดต่อ

"เผ็ดกับเค็มได้แล้ว เติมเบรียวอีกหน่อยได้ปะ"

"ทำไม่เป็นแต่ชิมเก่งซะด้วย"

พอเห็นว่าผมเสียบ เจ้าตัวก็เดินไปเปิดตู้เย็น หยิบมะนาวออกมา เอาไปหั่น บีบใส่ถ้วย แล้วกลับมานำเตา ก่อนจะจัดการปรุงรสต่อ ส่วนผมได้แต่ยืนมอง จนกระทั่งมีช้อนยื่นมาตรงหน้าอีกรอบ

"พี่ว่าได้ละ เดี่ยวต้มให้น้ำแกงเข้าเนื้อปลาอีกหน่อย น้ำจะน้อยลง แล้วรสจัดขึ้นอีก อะชิม"

รอบนี้พอกินเข้าไปก็รู้สึกได้ว่ารสชาติกลมกล่อมดีแล้วจึงพยักหน้ารับ พร้อมกับได้ยินเสียงแม่ดังมาจากหน้าประตู

"ว้าว..."

ไม่ทันได้ถามต่อว่าว้าวอะไร แม่ก็เดินเข้ามาใกล้แล้วพูดด้วยใบหน้าที่แจ่มใส

"ทั้งไว้ในครัวสองคน ตอนแรกคิดว่าจะตีกันซะแล้ว ทำได้มั๊ยพี่คะ"

"ได้ครับน้ำฝน สบายๆ เสร็จแล้วเนี่ย"

"จันทักข้าวเลยนะ"

"แม่...ไปนั่งรอหน้าบ้านเลย เดี่ยวเมซทำเอง เสร็จแล้วเรียก"

ผมพูดพลางจับมือแม่ไว้แล้วลากให้เดินออกมาด้วยกัน บ่นใส่อีกหน่อย ก่อนจะกลับเข้ามาในครัวและพบว่าพี่ตะวันกำลังทอดไปเจียวบนเตาแก๊ส อีกฝั่งหนึ่ง พอหันมาสบตากันคำถามก็ถูกส่งมาอีก

"ทอดไปเป็นมั๊ย"

"ไม่! ก็ทำกับข้าวไม่เป็นไง"

ตอบเสร็จผมก็ไม่รอดูปฏิกิริยาคนถาม เดินแยกตัวไปอีกฝั่งแล้วก็ลงมือ ตักข้าวใส่จาน พร้อมกับยกไปวางรอไว้ที่โต๊ะกินข้าว

หลังจากทำไปเจียวเสร็จ หน้านั้นก็ผัดผักกวางตุ้งกับหมูต่อ ในที่สุดมือเย็นก็เริ่มอุ่นขึ้น และคำถามก็ถูกส่งมาทันทีหลังจากผมกินคำแรก

"เป็นไง แกงส้มฝีมือพี่มั๊ย"

ผมเสียบไป เหลือบสายตาไปมองด้านข้างก็เห็นว่าแม่กำลังอมยิ้ม

แล้วมองมาทางนี้ ก่อนจะตัดสินใจตอบกลับ

"ก็ดี"

พูดจบก็ก้มหน้าลงมากินข้าวทันทีที่เห็นว่าคนตรงหน้ายิ้มรับ พอมองกลับไปอีกครั้งก็พบว่าสายตาคู่นั้นยังคงมองมาทางนี้อยู่เหมือนเดิมพร้อมรอยยิ้ม อะไรเล่า!

เย็นวันนั้นผมเป็นคนล้างจาน ส่วนพี่ตะวันพาเจ้าแกงส้มกลับไปนอนที่บ้านเพราะพลุ่งนี้ครบกำหนดวันที่ต้องอาบน้ำ

ช่วงหัวค่ำผมออกไปเดินดูความเรียบร้อยรอบรีสอร์ตกับแม่อีกครั้ง แวะพูดคุยทักทายกับลูกค้าขาประจำอยู่นาน ก่อนจะกลับเข้าบ้านมานั่งดูโทรทัศน์

ระหว่างที่เอนตัวอยู่บนโซฟา มองเรื่องราวในจอกำลังดำเนินไปเรื่อยๆ ผมก็เกิดความรู้สึกขื่นขึ้นมาว่านานแค่ไหนแล้วนะที่ไม่ได้ดูละครแบบนี้

ในช่วงวัยที่ผมโตมาก็ิจกรรมก่อนนอนของแทบทุกบ้านก็คือการที่สมาชิกมารวมตัวกันดูโทรทัศน์ก่อนเข้านอน แล้วก็ไม่รู้เหมือนกันว่ากิจกรรมที่ว่านั้นมันหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่ พอได้มานั่งทำอะไรเดิมๆ แบบนี้อีกครั้งนี้แหละ ถึงได้รู้สึกขึ้นมาได้

ช่วงที่อยู่กรุงเทพฯ ผมกับเพื่อนสนิทแชร์บ้านอยู่ด้วยกัน มันก็มีบ้างแหละที่เรามานั่งดูเน็ตฟลิกซ์ แต่มันก็ไม่ใช่การดูละครโทรทัศน์ที่มีโฆษณาคันเป็นระยะแบบนี้

ผมดูไปพลางถามแม่ไปพลางว่าความสัมพันธ์ของแต่ละคนในเรื่องเป็นอย่างไร จนเริ่มเข้าใจขึ้นมาบ้าง พอถึงช่วงโฆษณาแม่ถึงได้ถามขึ้นมา

"แล้ว...วันนี้ไปดูร้านกับพี่เค้ามาเป็นไงบ้าง"

ผมหันไปมอง สายหน้าแทนคำตอบแล้วพูดต่อ

"ก็มีที่นาสนใจบ้าง แต่ยังไม่ค่อยโอเคเลยแม่ แต่พี่อีฐู เพื่อนพี่ตะวันที่เปิดร้านตัดผมอะเค้าจะดูให้เรื่อยๆ ถ้ามีเดี๋ยวคงบอกพี่ตะวันมา"

"แล้วบ้านเก่าพี่เค้าตรงนี้จะล่ะ ไม่สนใจหรือ"

"ว่าแล้ว..."

"ว่าแล้วยังไงอี"

"แม่อยากให้เมซเปิดร้านที่นี้ไหม"

"ก็ใช่ แต่ถ้าเมซไม่อยากเปิด แม่ก็ไม่บังคับนะ"

ผมพยักหน้ารับ เจียบไปสักพักแล้วพูดต่อ

"แม่คิดว่าเปิดแล้วจะขายได้หรือ"

"ก็น่าจะพอไปได้นะ เมซว่าไงล่ะ"

"ไม่รู้สิ ก็แถวนี้มัน...ไม่เห็นมีใครทำเลยนะแม่ ถ้าเป็นเมืองท่องเที่ยวใหญ่ๆ ก็ว่าไปอย่าง"

"ตอนแรกที่บ้านพี่ตะวันเค้าจะเปิดบริษัททัวร์นะ ก็ยังไม่มีใครทำเหมือนกัน แรกๆ มีแค่เรือหางยาวของชาวบ้านที่ใช้น้ำเที่ยวเท่านั้นแหละ"

"แต่บ้านเค้ารวยอยู่แล้วอะ"

"นั่นก็อีกเรื่องหนึ่ง แต่กิจการเค้าก็ไปได้ แถมน้องโตเรื่อยๆ แม่ไม่ได้หมายความว่าเมซต้องทำกิจการให้มันใหญ่โตอะไรแบบบ้านพี่เค้า ที่จะบอกก็คือความกล้าเป็นสิ่งสำคัญ แล้วก็อย่ากลัวที่จะเสี่ยง"

"มันก็ไม่ถึงกับกลัวนะ แต่เมซไม่ได้คิดไว้ด้วยมั้งว่ามันจะจบแบบนี้"

"แล้วคิดว่ามันจะเป็นยังไง"

"หาที่ในเมือง เปิดร้านกาแฟ หนึ่งหน่อยๆ ที่สุดทำต่อให้ได้อยู่จังหวัดเดียวกับแม่ แต่ก็ไม่ได้เจอกันทุกวัน ขับรถไปกลับเข้าเย็นสงสัยได้จ่ายค่าน้ำมันกันหมดตัว ทุกอย่างดูยุ่งยากกว่านี้เยอะเลย"

"ง่ายๆ บ้างก็สบายดีไม่ใช่รึไง"

"ก็สบายดีหรืออก แค่มันไม่ได้เป็นไปตามที่คิด"

"ลูกก็ตัดสินใจ แต่ถ้าพี่เค้าคิดค่าเช่าถูกๆ ก็อย่าไปห่วงหงิดอีกล่ะ"

"ใครใครกรร เมซไม่ได้เป็นคนจนเฉิวขนาดนั้นซะหน่อย"

"แต่ทำหน้าที่เบ๊เก่ง กับพี่ตะวันยิ่งเก่ง"

"ก็พี่มันชอบมากวนเมซนี่"

"พี่เค้าก็กลัวเราเบ๊อั้ง เลยแกลิ่งเล่น"

"กลายเป็นว่าเมฆหายเมื่อ แล้วก็เปลี่ยนไปหงุดหงิดแทน"

คำพูดของผมทำให้แม่หัวเราะ แล้วพูดต่อ

"แล้วพรุ่งนี้เรามีแผนจะทำอะไรมั๊ย"

"ไม่นะ"

นอกจากเช็ครายงานเรื่องร้านเหมือนทุกวัน ซึ่งก็ใช้เวลาไม่นานเท่าไร ผมก็ว่างแล้วจริงๆ นั่นแหละ

"ถ้าไม่ยุ่งก็ลองไปดูบ้านพี่เค้าก่อน ติดกับบ้านเราเนีย แม่ว่าทำใหม่แล้ว ก็ดูวิเนทจแบบน่ารักๆ"

"ก็ได้..."

"ดูทำหน้าเข้า แคให้ไปดูบ้านเอง ไม่ได้บังคับให้แต่งงานซะหน่อย"

"แม่อะ..."

คำตอบของแม่คืออรอยยิ้ม ส่วนผมก็ขยับตัวเข้าไปใกล้แล้วนอนหนุนลงบนตักให้อีกฝ่ายลูบผมเล่น แม่ยังคงดูโทรทัศน์อยู่ ส่วนผมคิดโน้นคิดนี้ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งแม่พูดขึ้นมา

"ที่จริงอะไรที่ไม่เป็นไปตามแผนมันก็มีข้อดีของมันนะ"

"ดีเฉพาะเวลาที่โชคดีหรือก่นา"

"ดีที่ว่าอย่างน้อยในความไม่ตามแผนเราก็ยังได้เรียนรู้อะไรบางอย่างต่างหากเล่า เจ้าลูกดี้อ"

คำพูดที่แม่ว่ากันดูไม่จริงจังจนผมฟังแล้วยิ้มออก ก่อนจะลุกขึ้นนั่งแล้วแกลังป่น

"แล้วแม่ก็หลอกล่อผมสำเร็จจนได้เนีย"

"ใช่ที่ไหน แม่เสนอตัวเลือกที่ดีให้ลูกต่างหากเล่า"

"แต่แม่ก็รู้ว่ายังไงผมก็ตามใจแม่ที่สุดอะ"

"แม่ก็รู้จะไบบางอย่างเหมือนกัน"

"อะไร"

"เจ้าลูกดี้อของแม่นะ อยากรออยู่ใกล้ๆ แม่ที่สุด แต่ก็น่าจะดีอเกินกว่าจะยอมรับปากว่าจะเข้าบ้านพี่เค้าวันด้วยตัวเอง"

"แม่..."

"อะไรอี"

"แม่ขโมยไม่ได้บอกว่าจะเช่าบ้านพีตะวันซะหน่อย แล้วก็ไม่ได้ติดด้วย"

"แม่จะรอคุณไม่ได้ที่ว่าพุงนี้ดูบ้านเสร็จจะบอกว่าง"

ปฏิเสธไปอย่างนั้นแหละ ทั้งๆ ที่รู้อยู่แะใจว่าสิ่งที่แม่พูดคือเรื่องจริง
ทุกอย่าง

เช้าวันต่อมาผมนั่งเช็กสต็อกของร้านที่น้องส่งมาเพื่อเตรียมสั่งของอยู่ที่
ห้องนั่งเล่น วางไม้ตบูกไว้บนโต๊ะหน้าโซฟา ส่วนตัวเองนั่งอยู่กับพื้น ก่อนจะ
ได้ยินเสียงรถมอเตอร์ไซด์มาจอดลงตรงหน้าบ้าน มองออกไปก็เห็นพีตะวัน
ที่ถึงแม่จะตัดผมสั้นจนดูเป็นผู้เป็นคนขึ้นมา แต่ก็ยังไม่ยอมเลิกใส่เสื้อฮาวาย
กับบับนไหล่นั่น อะไรวะ แกงส้มเหรอ

เจ้าหมาขี้กษัณึ่งซ็อนมอเตอร์ไซด์พีตะวัน แถมยังยืนหน้าเอาคางมาเกย
บนไหล่เจ้าของแล้วแลบลิ้นทำหน้าตาอารมณ์ดีตามเคย

จอดรถเสร็จทั้งคันทั้งหมดก็พากันเดินเข้ามาในบ้าน พีตะวันถืออาหารหมา
ถุงใหญ่มาทั้งตัวนั่งลงบนโซฟาใกล้ๆ ผม ส่วนเจ้าหมานั่งลงบนพื้น แถมยัง
เอาแต่มองมาจ้องต้งหันไปสูบหัวเข้าให้ทีหนึ่ง

"ขนนุ่มหล่อเชียวนะเรา อาบน้ำแล้วละสิ"

"หมายถึงพีเหรอ"

เจ้าแกงส้มกำลังทิ้งตัวนอนหนุนขาหน้าตัวเอง และมันพูดไม่ได้ แน่นอน
ว่าคนตอบคำถามคือพีตะวัน ผมหันไปมองคนพูด สายหน้าให้พร้อม
ถอนหายใจ ก่อนจะหันกลับมำทำงาน อยู่ดีๆ ฝ่ายนั้นก็พูดขึ้น

"ไปดูร้านกัน"

"ร้านไหน"

"บ้านเก่าพีที่จะให้เราเช่าเปิดร้านกาแฟ"

"แสดงว่าแม่ไปบอกแล้วอะดิ"

"บอกนิดเดียว ไปเร็ว ลูกขึ้น"

"รีบไปไหนเล่า ขอสิบนาที งานยังไม่เสร็จ"

"โอเคๆ"

พุดจบพีเตะวันก็เดินถือถุงอาหารหมาเข้าไปในครัวแบบที่เดาได้ว่าคงเอาไปเติมในกล่องเสียบียงของแกงส้ม แล้วก็ทำอะไรไม่รู้ก็อกแก๊งๆ อยู่ในนั้นจนงานผมเกือบเสร็จแล้วนั่นแหละ ถึงได้เดินออกมาพร้อมขนมปังปิ้งที่ตัดมาเป็นแผ่นเล็กๆ พอดีคำ แถมยังทานุยกับแยมมาให้ด้วย

"กินอะไรรึยัง"

คำถามถูกส่งมาพร้อมกับงานที่วางลงใกล้ๆ มือ ผมหันไปตอบด้วยการพยักหน้า เมื่อเข้าก็กินขนมปังกับกาแฟดำกับแม่เหมือนทุกวันนั่นแหละ

"จ้ะก็กินอีกหน่อย"

ผมมองขนมปังที่อยู่ในจาน ยอมรับที่ได้ว่าน่ากินมาก แล้วถ้าผมไม่กินจะทำไงอะ ยกให้แกงส้มสินะ? นั่นไง นั่งน้ำลายไหลรออยู่แล้ว

สุดท้ายผมก็หยิบขนมปังปิ้งขึ้นมาใส่ปาก ก่อนจะกลับไปทำงานต่อ แล้วได้ยินเสียงป่นดังมาจากข้างหลัง

"ไม่ต้องเลย ให้อีหม่าจ๋วน ก่อนออกจากบ้านก็กินข้าวมาแล้ว"

ผมหันไปหัวเราะใส่แกงส้ม ก่อนจะกลับมาดูสรุปยอดขายของเมื่อวาน สักพักก็ได้ยินเสียงอีกฝ่ายพูดขึ้นอีก

"ขนมปังปิ้งอะ ถ้าไม่กินตอนร้อนมันจะเหนียว"

ได้ยินอย่างนั้นผมก็ไม่ตอบ หยิบขนมปังปิ้งใส่ปากชิ้นหนึ่ง ก่อนจะหันไปส่งสายตาให้แทนคำว่า 'พอใจยัง' แล้วก็ทำงานต่อ

สักพักงานก็เสร็จ พร้อมกับขนมปังในจานที่หมดลง เก็บไข่ตบึกเข้าที่เรียบร้อยเราสองคนก็พากันเดินผ่านออฟฟิศริสอร์ท ออกทางประตูด้านข้างไปยังบ้านเก่าของอีกคน

ผมพอจะนึกภาพบ้านหลังนั้นออกได้แบบเลือนราง และมั่นใจเลยว่ามันไม่ได้มีความใกล้เคียงกับภาพที่เห็นอยู่ในตอนนี้ หลังจากพีเตะวันไขกุญแจเลื่อนประตูม้วนที่เปิดอยู่ขึ้นไป และเปิดประตูไม่ออก ผมก็ได้เห็นว่าบ้านปูนหลังนั้นถูกทำใหม่ เป็นสีขาวทั้งหมด มองเข้าไปก็เห็นว่าพื้นปูลายไม้สีอ่อน

นอกนั้นก็ยังไม่ได้อะไรเพิ่มเติม

คนที่ยื่นอยู่ข้างๆ ผมหันมาพูดด้วยรอยยิ้ม

"เข้าไปดูข้างในก่อน"

ผมใช้เวลาเดินดูบ้านโล่งๆ หลังนี้อยู่เงียบๆ จากสภาพแล้วก็คงเตรียมไว้เพื่อจะเปิดร้านอย่างที่เจ้าของบ้านเค้าโฆษณาไว้จริงๆ เพราะหน้าต่างด้านข้าง ถูกเปลี่ยนเป็นกระจกใสทั้งหมดให้แสงส่องเข้ามาได้แบบที่แทบไม่ต้องเปิดไฟเลยในตอนกลางวัน

สิ่งที่น่าขำที่สุดในโลกก็คือตอนนี้ผมเริ่มเห็นภาพขึ้นมาในหัวแล้วว่าอยากจะทำอะไรกับที่นี่บ้าง

"ชั้นสองก็ทำใหม่แล้วนะ ขึ้นไปดูมั้ย"

พอผมพยักหน้ารับ เจ้าตัวก็เดินมาหา แล้วนำผมขึ้นไปชั้นบน ซึ่งก็เป็นห้องโล่งๆ เหมือนชั้นล่าง สีที่ทากับไม้ที่ปูพื้นก็เหมือนกัน แตกต่างกันที่บนนี้มีประตูกระจกบานใหญ่เพื่อเปิดออกไปเห็นระเบียงออกไปทางฝั่งทะเล โดยไม่มีต้นไม้มาคอยบดบังทัศนียภาพ ผมเดินออกไปดู รู้สึกว่าทางฝั่งขวาเหมาะจะจัดเป็นโต๊ะ ส่วนฝั่งซ้ายเป็นมุมถ่ายภาพน่าจะสวยดี

"เงาชอบมั้ย"

พูดตรงๆ นะ ยังหาที่ติอะไรไม่ได้เลย...

"ก็...ชอบ"

ได้ยินแค่นั้นคนฟังก็ยิ้มรับถูกใจ แล้วรีบพูดต่อ

"อย่างที่พี่บอกมัยละว่าเตรียมไว้ทุกอย่างแล้ว เหลือแค่เรากลับมาเปิดร้าน"

"..."

ผมเงยบ มองคนพูดแล้วทำเป็นเดินหนีไปดูโนนดูนี่อีกมุมหนึ่ง ก่อนจะได้ยินเสียงตามหลังมา

"สามเดือนแรกให้เช่าฟรี เดือนต่อไปก็สี่พันแล้วกัน"

"พี่จะบ้าเหรอ ฟรีได้ไง!"

ไม่ผิดจากที่แม่ผมพูดเอาไว้จริงๆ ด้วย ทั้งเรื่องที่อยู่อาศัยจะคิดค่าเช่า

ถูกมากและผมได้ยินแล้วจะหงุดหงิดทันที

"อ้าว พี่เป็นเจ้าของบ้าน ทำไมจะไม่ได้ ป้าโอนบ้านหลังนี้ให้พี่แล้ว"

"ถ้าพี่ก็ไม่เอาแล้ว สีพันก็ไม่ได้ แบบนี้เค้าคิดกันเป็นหมื่นโนน"

"ไหนบอกยังไม่รู้จะขายกาแพได้มัยไง อยากจ่ายค่าเช่าเป็นหมื่นซะแล้ว?"

"ขายได้ไม่ได้มันไม่เกี่ยวกับค่าเช่าซะหน่อย เรายังใช้สถานที่ของพี่ทำมาหากิน
ยังงี้ก็ต้องจ่าย"

"ก็จ่ายค่าจ้างแม่บ้านไปแล้วกัน ปกติพี่จ่ายเองอยู่อาทิตย์ละวัน วันละ
สามร้อย ขายเป็นได้กำไรแล้วค่อยมาคุยเรื่องค่าเช่า"

ผมเงิบ รู้ตัวเลยว่าสีหน้าเป็นยังไง ก่อนที่พี่ตะวันจะอธิบายต่อ

"สำหรับพี่จากที่ต้องจ้างแม่บ้านเดือนละพันสองตอนนี้เหลือศูนย์บาท
แค่นี้ก็กำไรแล้ว เราจะต้องใช้เงินอีกเยอะ ค่าขนย้าย ชื่อเฟอร์นิเจอร์เข้าร้าน
ตกแต่งภายในก็ต้องทำเพิ่ม ค่าเช่านี้ไม่ต้องหรอก"

"ไม่ได้ค่ะ"

"ได้ พี่บอกว่าได้ก็คือได้"

"จ้ะเราไม่เช่า"

"จ้ะพี่ก็ไม่พาไปดูร้านอื่นแล้วนะ"

"ไปเองก็ได้"

"แน่ใจ?"

"เออ!"

ผมรับคำแล้วเดินเข้ามาด้านใน ก่อนจะลงบันไดไปทันที โดยมีพี่ตะวัน
ที่ปิดประตูระเบียงลงกลอนเรียบร้อยชอยเท้าวิ่งตามมากับคำพูด

"ต้องเซ็นสัญญาเช่ามัยเนี่ย"

"ต้องเซ็นสิ!"

"พ่จ้ะพี่เอามาหนังสือสัญญาไปให้เซ็นที่บ้านตอนเช้าช่วงเดิมนะ"

"นี่! เรายังไปรับปากพี่ตอนไหนฮะ"

"เราไม่ได้ออกไปไหนซะมัย"

"..."

"โอเค ฟุ้งนี่เห็นสัญญา"

"พีตะวัน!"

หนังสือสัญญาเช่าถูกส่งมาในเช้าวันถัดมา โดยมีแม่ผมและป้ากับม้าของพีตะวันเป็นพยาน สัญญาเช่าครอบคลุมระยะเวลา 1 ปีนับตั้งแต่วันที่เซ็น 3 เดือนแรกนับจากวันที่เปิดร้านจะไม่มีกรคิดค่าเช่า หลังจากนั้นจะคิดในราคาเดือนละ 4,000 บาท

ผมทำหน้าที่นั่งอ่านสัญญาท่ามกลางรอยยิ้มของทุกคนด้วยความรู้สึกไม่ต่างจากโดนคนลุมถุงชนเลยสักนิด อ่านเอกสารทั้งหมดจบ ผมก็เงยหน้าขึ้นมองทุกคนทั้งพ่อแม่พีตะวัน ทั้งแม่ของตัวเองที่เลิกคิดใส่เหมื่อนจะถามว่ามีอะไร สุดท้ายก็ถอนหายใจจับปากกาขึ้นมาเซ็นลงไปในสัญญาทั้งสองฉบับจนได้

ถามจริง? ถูกขนาดนี้ให้อยู่ฟรีไปเลยก็ได้มั้ง

‘เมฆ’ คือเจ้าของร้านกาแฟโลกส่วนตัวสูง
ผู้คิดวิเคราะห์ทุกอย่างด้วยความเป็นเหตุเป็นผลเต็มขั้น
ด้วยความจำเป็นบางอย่างทำให้เขาต้องย้ายจากกรุงเทพฯ
มาเปิดคาเฟ่ที่บ้านเกิดในจังหวัดชายทะเลทางภาคใต้แทน
การกลับบ้านครั้งนี้ทำให้เมฆได้พบกับ **‘พีตะ-จัน’** อีกครั้ง
เจ้าของรอยสักรูปเกลียวคลื่นบนต้นแขนคนนี้เป็นคนสบายๆ
อารมณ์ดีอยู่เป็นนิจ และมักจะตัดสินอะไรด้วยความรู้สึกเสมอ
ที่สำคัญคือเป็นคนรู้จักในวัยเด็กที่เมฆเห็นหน้าที่ไร้กิเลสชัดใจทุกที...

เพราะต่อให้เวลาผ่านไปนานแค่ไหน
เมฆก็ไม่มีทางลืมจุดนั้นของพีตะ-จันแน่นอน

18+

แนะนำสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2553-6

9

786160 625536

ราคา 339 บาท